

1. Foglyul ejtetett gondolat. 2. Krisztologikus gondolkozás. 3. Elmeélesítés.

Lekció: Róma 12; I.Korinthus 2: 9 – 16

Textus: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes”. Róm. 12,1 – 2

Kedves Testvérek!

Egy prédikáció sorozatot szeretnék ma elkezdni. A Szentírás egybehangzó üzenet szerint – **minden kegyelemből van!** Az Isten megismerése a Krisztusban, a bűnbánat, bűnbocsánat, a hitben való fejlődés, a megértett igék, amikor szíven talál az Isten, vagy csak beérik az, amit Isten kegyelme a szívbe ejtett, és létté lesz bennünk – ez mind kegyelem. Semmi sem a mi érdemünk!

De mert az Isten nagy kegyelme – ezért mi hálaból odaszánjuk magunkat Neki. Miközben minden Isten irgalma, mai igénk is világosan arról beszél, hogy nekünk is teljes odaszánással, akarattal kell tennünk az Ő akaratát! Minden Isten kegyelme – de nekünk tudatosan igazodnunk kell Hozzá! Miért? Mert lázadhatunk is ellene! Nagyon is! Ez a bűn. IGE.

1. Test odaszánása = értelem megújulása! A testünket az értelmünk határozza meg! „Bennünk pedig Krisztus értelme van”. (1Kor.2:16) Miért? Hogyan? „Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk”. (1Kor. 2:12) **Vagyis: az Istenből való Lélek által – Akit azok kapnak, akik Krisztuséi – lelki módon leszünk képesek megítélni a körülöttünk zajló életet; lelki módon leszünk képesek döntéseket hozni, reagálni, az élet harcait megharcolni.**

„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és **foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre**”. (2Kor. 10:3–5) Ezt meg hogyan? Miként romboljuk le az Isten ismeretével szemben emelt okoskodásokat, és ejtsük foglyul a gondolatokat a Krisztus iránti engedelmisségre? – különösen ha minden kegyelemből van, akkor mit tehetünk mi?

A tetteink kiindulási pontja a gondolkodásunk, a hozzáállásunk. A testem csak azt tudja tenni, amire az agyamból a test tagjaihoz parancs érkezik. A Biblia is azt tanítja, hogy ha helyes istentiszteletet akarunk bemutatni, vagyis Isten akarata szerint akarunk élni az Isten dicsőségére: akkor ehhez a TESTÜNKET kell odaszánni. Nem a lelkünket? Nem! Miért? Azért, mert az Isten iránti engedelmisség hitünk fokmérője! „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk”. (1János 5:3) **Tehát a tetteinket, döntéseinket, a valóságos életünket kell Istennek odaszánni – amit egyedül csak az ÉRTELMÜNK MEGÚJULÁSA ÁLTAL tudunk megtenni! Akik szeretjük az Úr Jézust – azoknak mind ez a célunk! Hogy fokozatosan és folyamatosan újjuljon meg az értelmünk! Hogy ne egyhelyben topogó ál-kereszténynek legyünk, hanem dinamikusan formálódó, állandóan megújuló hívő emberek! Amit természetesen az Isten újjászülő kegyelme végez el – de nem nélkülünk!** Mit tehetünk tehát?

Először is azt, hogy „foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre!” **Vagyis az a tudatos döntés, hogy én mindenben az Úr Jézus vezetésével, az ő akarata szerint akarok élni!**

A pszichológus szerint – **berögzött gondolkodási minták határozzák meg az életünket!** Kutatók bebizonyították, hogy a döntéseink 90-95%-át automatizálódott gondolkodási mechanizmusok és

minták alapján hozzuk meg. Vagyis tíz döntéshelyzetből kilencszer nem állunk meg gondos mérlegelésre, nem kérünk tanácsot, nem írjuk le az előnyöket és hátrányokat, hogy ésszerű és megfontolt döntést hozzunk – hanem rutinból, „gondolkodás nélkül” döntünk. Vagyis egy berögzült **gondolkodási mechanizmust, megoldás-rendszert alkalmazunk – amely kialakult bennünk az évek során: neveltetésünk, tanítatásunk, élettapasztalataink alapján:** család, iskola, baráti kör, neveltetés, beállítódás, vallásos gondolkodás. **Ahogy gondolkodol – olyanná válsz!**

A tudomány szerint alapjában kétféle ember van – a gondolkodási szokásait tekintve: Az egyiknél a folyamat: GONDOLATOK – ÉRZÉSEK – DÖNTÉSEK – TETTEK. Vagyis: a gondolkodási mód, az elméleti alap, ami rögzült, **az elme határozza meg az érzéseket, az érzések a döntéseket** – és a döntésekből fakadnak aztán a tettek.

A másíknál a képlet így néz ki: ÉRZÉSEK – DÖNTÉSEK – TETTEK. Leegyszerűsített képlet. A körülöttünk lévő világ, életvitel, reklámok – mind ezt sulykolják belénk. Itt hiányzik az elme, a gondolkodás, mint kiindulási pont. Ez az érzelmileg labilis ember, aki mindent pillanatnyi érzései alapján dönt el. Ez az éretlen személyiség.

Az Úr Jézus leplezze le, ha csökevényesedik a gondolkodó ember bennünk (homo sapiens) – és a fogyasztói, ateista, ideológiátlan, szinkretista világ nyomására az érzések kerülnek az első helyre, a Krisztusban megújult értelem helyett!

Nagyapám Balatonendrédén volt lelkipásztor, ezért gyermekéveim alatt sokat voltam a Balatonnál. Unokatestvéreimmel, barátaimmal sokat mentünk nyáron fürödni. Egyszer hatalmas vihar volt, és mi bementünk jó messzire a parttól, hogy ugráljunk a hullámokon. Nyári zápor, viharos szél, és egyszer csak hatalmas villámlás. Nekünk pedig bevillant, hogy a víz vezeti az áramot, a Balaton hatalmas vízfelület ahhoz, hogy vonzza – tehát bele fog csapni villám a vízbe, és mi porrá égünk. Erre viszont eszeveszett kiabálás közben rohantunk ki a vízből, hogy mentsük az irhánkat. Persze ha elég okosak lettünk volna, akkor tudjuk, hogy a víz ellenállása elnyeli a villám energiáját – így nem sültünk volna meg. De mert hiányzott ez az információ, ezért a sor elején az érzelmek álltak (a pánik), és ezek határozták meg a tetteinket.

2. Ezért írja így az ige: „*Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim... változzatok meg értelmetek megújulásával*”. Vagyis **ne a világhoz igazodjatok – hanem keressétek az Isten akaratát, szavát, igéjét.** Ejtsünk foglyul minden gondolatot – krisztologikus, Krisztus beszédéhez alkalmazkodó, igazodó gondolkodásra. Először is szánjuk oda magunkat Krisztusnak: Uram, én neked akarok engedelmeskedni mindenben! Akarom tudni, mi a te akaratod! Látjátok, ez a lélek engedmessége. Ez könnyű. No, de azt mondja az ige: szánjátok oda testeteket! Vagyis: szánj oda időt ígét olvasni, leborulni és imádkozni – dinamikus és élő kapcsolatban lenni és maradni az Úrral.

Ki az, aki szerint, ha valaki kijár minden nap, rendszeresen három órát edzeni egy edzőteremben, annak nem fog változni semmit az alakja? Biztosan fog! Erősebb lesz, formásabb, lead súlyfelesleget – garantáltan változni fog! Ezért jár ki – és ha kitartoán, szorgalmasan csinálja (némi szaktanácsadással), akkor biztosan meglesz az eredménye. Ha fiatalabb gyorsabban és látványosabban, de idősen is mindenképpen.

Éppen ilyen, sőt ennél sokkal komolyabb eltökéltségről beszél mai igénk! „*Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megíthessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes*”. Róm. 12,1 – 2

Ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy lelki életed
örömhányos, kiüresedett,
fogytán hited és hálád is vele,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy gyülekezeted
tagjaiban is hűl a szeretet,
nagy része fásult, közönnyel tele,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy egyházadban is
akad kór, s némely tanítás hamis,
hogy alig látszik KRISZTUS élete,
ne nyugodj bele!

Ha azt látod, hogy fáj e nép, e föld,
hogy magad sem vagy senkinél különb,
s nincs újulás itt, bárhogy kellene,
ne nyugodj bele!

Mert könyörögni, sírni lehet itt!
Maga a LÉLEK is esedezik,
s minden megbánt bűn semmivé lehet,
ha az ÚR veled.

Egyes egyedül így lehet foglyul ejteni a gondolatokat, így lehet megváltozni értelmünk megújulásával! Ugyanis azt csak az Úr Jézus képes elvégezni az ő Lelke által! Fordulj ilyen eltökélten Hozzá, bízd rá magad, kezd el ma! Vedd rá magad, hogy rendszeresen keressed! Közeledj – és ő közeledni fog hozzád! Legyen ez évenként megújítandó program!

3. Már azért is, tele van gondolkodásunk különféle férgekkel, amelyeknek kiirtása alapvetően fontos, hogy gyümölcsöző, szabad, szolgáló keresztyén életet élhessünk. Ez nem megy másként, csak hogy **az elménket az Isten szerinti gondolkodással csiszoljuk, élesítjük.** Kérem Isten Szentlelkét, hogy az elkövetkező hetekben ő mutasson rá azokra gondolkodásunkat megmételtyező férgekre, amelyektől meg kell szabaduljunk, hogy Istennek tetsző életet élhessünk – felebarátaink javára és épülésére, és Isten dicsőségére. Nyolc ilyen féregről lesz szó: múlt férgé, jövő férgé, tökéletesség férgé, nagyító féreg, értéktelenítő féreg, követelőző féreg, gondolatolvasó féreg, vádló féreg. Biztosan ennél sokkal több is van, de mire átvesszük ezeket mind, remélhetőleg mindenkiben, aki hallja az ígét, **kifejlődik**

egyfajta érzékenység az ilyen ártó gondolat-féreg ellen – és a Lélek leleplezi, és az imádság erejével Krisztus vére kiirtja az elméjéből, életéből! Mert már elindult egy dinamikus, állandóan növekvő folyamat: az értelem megújulása Isten akarata szerint: az Ő Lelke és igéje alapján megítélni azt, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes! Ebben jussunk sokat előre ebben az évben is!

Ámen.

2012. 01. 15. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkodásunk féregtelenítése 2. A múlt férgé.

Lekció: Filippi 3: 1 – 16

Textus: „...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” Filippi 3: 14

Kedves Testvérek!

Múlt vasárnap arról kezdtünk el beszélni, hogy tetteink és egész életünk megjelenésének forrása – a gondolkodásunk. Istentől kapott különleges ajándékunk – amellyel azonban lázadhatunk ellene. Onnan indult ki az első bűnesetkor is a baj, amikor a Kísértő megtámadta az embert a gondolkodásán keresztül: „*Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?*” (1Móz. 3:1) Mit is mondott Isten? Eleinte ragaszkodtak hozzá – aztán hagyták magukat meggyőzni, és az Isten akarata ellen lázadó gondolatból tett lett. Ez mindig így működik.

Márpedig a mi Istentől eltávolodott világunkban a gondolkodás telis-tele van ilyen Istentől idegen, ő ellene lázadó gondolatokkal – még a hívő emberek közt is. Ezeket szeretnénk leleplezni az Isten igéjének és Lelkének hathatós munkája által – hogy tudjunk ebben fejlődni, hogy Isten tisztítsa általa a gondolkodásunkat, életünket, hogy mi is eszközzé lehessünk mások életében az Isten kegyelme továbbadásában.

Az ember Isten nélkül nem tudja helyesen látni, értékelni az életét – a múltját sem. Vagy minden

megszépül: mennyivel jobb volt régen (erről néhány héttel ezelőtt volt szó) – vagy minden teherré lesz, mert cipelni kell, fékez, gátol. Ma ez utóbbiról lesz szó. Készülés közben a témával kapcsolatban láttam egy képet: futó, aki energikusan fut – a mögötte elnyúló árnyéka azonban fáradtan, térdeire támaszkodva áll.

Az első ilyen gondolat-féreg, amelyre az ige rámutat – a múlt férgé. Ezzel a mondatfoszlánnyal lehet legjobban jellemezni: **mi lett volna ha...** nem ezt mondom; nem ezt teszem; nem úgy bánt volna velem, ahogy; ha nem ezt a tételt húzom, hanem amazt; ha meg tudtam volna állni időben; ha előbb mentem volna orvoshoz; ha én előbb halok meg, mint ő; ha másik iskolába járhattam volna, vagy járhattak volna a gyermekeim... És példákat vég nélkül lehetne sorolni, mert **életünk minden problémájára lehet ilyen ok-okozati összefüggést találni.**

Asszonyok például: ha nem hozzá mentem volna feleségül. Emlékeztek talán még az elhíresült Mézga családra, ahol Paulának volt mindig végső konklúziója a bonyodalmak közepette: bezzeg, ha a Hufnágel Pistihez mentem volna feleségül... De nem hozzá ment, hanem Mézga Gézához – és ettől feje tetejére állt az élete! Azaz – tényleg ettől állt feje? Vagy még pontosabban – van értelme ezt a kérdést feltenni? **Ha nem a komoly, igei, Isten akaratával összevetett, konstruktív elemzés a kérdés lényege** („*Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk*” Zsolt. 90,12) – hanem egyfajta merengő nosztalgiázás, amelyben megnyugtató okot, vigaszt, mentséget keresünk (megvan! - ez az oka mindennek): akkor **nincs értelme a kérdést feltenni!** Akkor ezzel a kérdéssel élesztjük fel, tápláljuk, növeljük a múlt férgét életünkben – hogy rombolja a hitet, Istenbe vetett bizalmat, és az igei, józan, világos, érett gondolkodást.

A „mi lett volna ha...” kérdésből kiindulva, a múlt férgével élő és gondolkodó emberek **nem a jelenben élnek, hanem a múltban!** Nem a jelenben keresik Isten vezetését, szavát, akarnak változni és változtatni – hanem **a passzív múlton rágódnak** – kielégülve azon, hogy van magyarázat (ami ugyan semmire sem megoldás). Ez a passzív, romboló múlt szemlélet.

Pedig a múlt lehet aktív, építő is – Uram, bocsásd meg! Most már látom, itt rontottam el! Nem akarok többet így élni – bár most már nyakig vagyok benne. Vagy: nem értem Uram, hogy miért történt éppen velem, éppen így – de arra kérlek, segíts, hogy legyen életem mindenképpen, így is, a Te dicsőségedre. Mit tegyek most! Adj ígét, vezetést! Szeretnék világítani – de nekem nincs fényem! **Ez az aktív, pozitív múlt értelmezés.** Az egyik bénít, és pusztulásba dönt – a másik életre segít!

Figyeljétek meg: **a múlt férgé mindig blokkolja és megbénítja a jelent – mert állandóan múltba kergeti vissza az embert!** Soha nem a jelen idejű megoldás felé segít – hanem beletemet, eltemet a múltba. „Milyen jó volt neked akkor, emlékezz vissza, csak arra gondolj – és miközben arra gondolsz, légy nagyon szomorú, kiábrándult, reményt vesztett – hogy milyen rossz most! És miközben te ebbe egyre jobban belelovalod magad – aközben eszed ágába sem jut majd, hogy itt, most mit kellene tenned! Itt most, milyen csodálatos dolgokkal vett körül Isten szeretete, itt mit akar veled! Erre gondolni sem tudsz – mert a múlt férgé kövérré hizott, és eluralja a szívet. Csak arra tudsz gondolni: **a múltban jó volt, most pedig rossz!** A múlt férgének legnagyobb gondolkodás-romboló munkája – hogy az ember nem tesz semmit a jelen megoldásért. Eszébe sem jut, kilátástalannak, értelmetlennek látja – és belesüllyed a múlt mocsárba.

Isten pedig felelősséggel ruház fel minket. Szabad akaratunk van! Dönthetünk és döntenünk kell! **A Krisztusnak átadott életű, hívó ember felelőssége pedig az, hogy megteszi, ami rajta múlik – akkor is, ha nem minden múlik rajta.** Sőt, tudja, hogy egész élete az Isten kezében van! De megteszi, cselekszik, utakat keres, életet munkál – mert ezt végzi benne az őt megváltó, szabadító, éltető kegyelem! Cselekszik, mert tudja: **Isten nem a leépülés és tétlenség – hanem a megerősödés és építés Istene.** Ezért imádkozik, kiszolgáltatja magát Neki, indul, keresi akaratát, aktív, él – és közben gyógyul a jelen, helyére kerül a múlt, mert Isten akaratát valósul meg Jézus Krisztus által.

Mindenre elég a kegyelem! Annak az életében hízik meg és lesz naggyá a múlt férge – aki nincs a kegyelem alatt! Hadd soroljak fel néhány példát: **József** – nem temetkezett bele a siránkozásba, és sorolta: mi lett volna ha... nem megy ki mégse a testvéreit meglátogatni... ha nem hordja azt a tarka ruhát, amit édesapja külön neki csináltatott... ha a testvérek szíve megindult volna rajta... Nem ezzel foglalkozott. Hanem? Amikor eladták rabszolgának, ott állta meg a helyét! Amikor kísértésbe került, ott állta meg. Amikor a börtönbe, akkor meg ott. Végig kísértette az életét: mi lett volna ha. De ha bármi másképpen lett volna, nem lehetett volna Isten hatalmas eszköze népe, sőt népek megmentésében. **Ábrahám** – nem mondta soha: mi lett volna ha... nem indulok útnak, hazamegyek... Nem mondta mert hite által élt: „*Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örökösével. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretnek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. (...) Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni*”. (Zsidó 11:8–10, 14–15)

Nem mondta azt Zimányi József lelkipásztor: mi lett volna, ha nem írom meg azt a levelet Sztlinnak? Mi lett volna, ha nem visznek el a Gulágra; vagy nem kell ott lennem 9 évig, és sokkal hamarabb hazamehettem volna. Nem mondta – mert egész életében tapasztalta, hogy Istennek az életében mindennel valami terve van!

Le kell zárni a múltat – Krisztusban! Az akkor volt – most pedig Isten valami újat készített!

„...ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” Mi volt Pál mögött? Vajon hány embert ölt meg, amikor üldözte a keresztyéneket? Az biztos, hogy egyetértett István vértanú kivégzésével – és őrizte a gyilkosok ruháit. És az is biztos, hogy „*öldökléstől lihegve*” (Ap.Csel 9:1) ment Damaszkuszba, hogy pusztítsa a keresztyéneket. Vajon hányszor mondhatta volna ő is: mi lett volna ha... nem jutok el odáig, hogy öljek, ha nem találom meg? Nem lennék gyilkos... És Péter apostol sem cipelte magával, hogy háromszor megtagadta az Úr Jézus – hanem **lezárta a múltat, és a jelenre, a szolgálatra: az életre koncentrált, amiben hitte, tudta, hogy jelen van, vezeti az Úr!**

Dömtör Ilona, Harmónia

Ó de jó ilyen csendesesen élni...
Semmit se várni, semmit se kérni,
és lelki jókat kapni szüntelen.
Nem sikoltani és nem kacagni,
ami elvesznek, önként odaadni,
s mosolyogni a tűnő életben.
Mert ez a béke nagy-nagy ajándék,
beteljesülő isteni szándék,
földre szállott fényes égdarab.
Könyörgők is, hogy töltsön be egészen,
semmisítse meg bűnös, földi részem
minél szentebbül, minél hamarabb.

Hiszen a múltat nem lehet megváltoztatni. Siralmas emberi próbálkozás a múlt átértelmezése, amikor az ember erőlködik, hogy átfesse mindazt, ami történt. A békesség egyetlen forrása – Jézus Krisztus keresztyéne! Vérevel tisztára mosta múltamat! Tudom és vallom, hogy akkor is ő igazgatta céllal lépteimet – minden a javamra vált és válik –, és igazgatja most is. Nem vagyok a célnél, és nem akarom, hogy visszahúzzon, akadályozzon a múlt, ezért: „*Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért*”. Nagyon érdekes, ahogyan folytatja: „*Akik tehát tökéletesek*

vagyunk, így gondolkozunk, és ha valamit másképp gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek”.

A tökéletesek gondolkoznak így – senki se az, mi se, de erre törekszünk, mint Pál, mert Krisztus mondta: „*Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.*” (Máté 5:48)

„Így gondolkozunk” – mert nagyon jól tudta Pál apostol is, hogy **ez egy gondolkozási szokás! Lehet és**

kell rá tudatosan, igeszerűen figyelni! Erre törekedni! Az ige leplezze le bennünk a múlt férgének minden ártó, bénító, Isten akaratával ellentétes negatív munkáját! Adjon szabadságot ebből is Jézus Krisztus keresztye és üres sírja – hogy megújulva, új életben járassunk – hálaadással, békeséggel, az elhívottak örömeivel! Ámen.

2012. 01. 22. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkozásunk féregtelenítése 3. A jövő férgé. I. Ezékiás fél. II. Profétához. III. Úrhoz.

Lekció: II. Királyok 18: 13 – 17, 29 – 35; 19: 1 – 19

Textus: „*De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét?*” Lukács 12:25

Kedves Testvérek!

Múlt héten a múlt férgét vizsgálva: **mi lett volna ha...?** A jövő férgének kérdése: **Mi lesz, ha...?** Ez kis féreg megfertőzi az ember egész gondolkodását! Mi lesz ha... bekövetkezik mindaz, amitől joggal, vagy alaptalanul félünk. Mi lesz, mi lehet? A legrosszabb, ami történhet – hogy meghalunk. És ez meg is fog történni. Amíg azonban ez nem történik meg, addig teljesen pokollá tudja formálni az életünket a jövőtől való félelem, szorongás.

Isten segít nekünk a bizonytalanságok elhordozásához, és valóban meg tud szabadítani a jövőtől való rettegéstől – de ez sosem helyettesíti a mi megfelelő hozzáállásunkat! Isten mindig az emberekkel együtt munkálkodik, vagyis a győzelemhez nekünk is cselekednünk kell – amit Ő meg tud áldani, és ki tud egészíteni a mennyei perspektívákkal. De helyettünk nem fogja helyesen leélni az életünket! Tanulnunk kell tőle, az ő igéjéből helyesen élni!

A stressz leggyakoribb oka az aggodás. Felmérések alapján kutatók igazolták, hogy az összes aggodalmunk 5%-a bizonyult jogosnak, a maradék 95% teljesen alaptalan volt. Tehát ez azt bizonyítja, hogy sokkal több miatt aggodunk – mint aminek reális alapja van. Ha pedig sokkal több miatt aggodunk – akkor **az aggodás válik életünk egyik alapélményévé, amiből örömtelenség, szomorúság, levertség származik.**

Ez pedig egyfajta megkötözöttség – hiszen a magyar nyelv eleve így fejezi ezek ellentétét: hogy valaki felszabadult: például felszabadultan boldog! Tudsz-e felszabadultan örülni, felszabadultan hálát adni, felszabadultan szeretni, felszabadultan élni? **A jövő férgé azért van, azon dolgozik, hogy ne tudj! Jézus Krisztus pedig azért vállalta a keresztyet – hogy felszabadulj! Hogy tudj felszabadultan élni – mert ő feltámadt és él!**

Hogyan szabadulhatsz fel? Hogyan változhat meg a gondolkodásod? Hogyan, ha egyszer így születél; ilyen géneket, hormonokat örököltél – ránk, magyarokra ez nagyon jellemző!

És az is jellemző ránk, hogy teljesen Istentől várjuk, sült galamb formájában a megoldást. A szabadítás Tőle jön – de nem nélkülünk! Át kell, hogy formálja a gondolkodásunkat igéje és Szentlelke által – de ehhez a mi odaszánt életünk szükséges!

Szeretném Ezékiás királyt példaként állítani elétek, hogyan formálta át gondolkodását az Isten, hogy a jövő férgét kiirtva szabaddá tegye Ezékiást a reménységre, és megújult aktív, cselekvő életre – nagyon nehéz, félelemre okot adó körülmények közt is!

1. A jövő férgének elsődleges munkája bennünk az aggodás, és aztán az abból felnövekvő és egyre jobban kiterjedő félelem. Ezékiás, már mint gyermek látta, nyomon követte, hogyan emelkedett hatalmas birodalommá Asszíria. 20 éves fiatalként élte át – amikor apja, Áház uralkodása alatt az

Asszírok elfoglalták az északi országrészt, Izráelt, és az ott lakó zsidókat deportálták Babilónba. Apja halála után, 5 évvel később, 25 évesen került a trónra és 29 évig uralkodott Jeruzsálemben – a hatalmas Asszír Birodalom szomszédságában – ami viszont megdöbbentő: tőle végig függetlenül! Nem tudták meghódítani.

De amíg élt, minden oka megvolt az aggodalomra! Abban nőtt fel, az kísérte végig. Mégsem a félelem nőtt meg benne – hanem a hite erősödött meg hatalmasan. Hogyan lehet ez? Úgy, hogy az Úrral volt, rá nézett, hozzá közeledett – és az Isten közeledett hozzá! **Miközben az aggodalomra okot adó tényezők hihetetlen módon növekedtek, erősödtek – ő annál közelebb lépett hozzá.** És amikor mármár összezsáptak a hullámok a feje fölött – akkor töltötte be életét hit által a legnagyobb békesség. **Mert a jövőtől való aggodalom reális és irreális tényezőinek növekedésével tökéletes összhangban növekedett meg benne az Isten iránti bizalom.** Isten végezte el benne! Ő irányította a körülményeket, még Ezékiás szívét is – de Ezékiás engedelmsége, Isten-keresése kellett hozzá!

Sokáig nem jött az a hadjárat, támadás – amitől Ezékiás hosszú éveken át tartott. 14 éve már király volt – hosszú idő –, amikor megérkezett, amitől rettegett: támadt a hatalmas Asszíria. Ezékiás ellenállt – ameddig a hatalmas ellenség el nem foglalta az ország valamennyi erődítményét, Jeruzsálem kivül. Amikor már csak Jeruzsálem maradt – megadta magát, kapitulált. *„Vétkeztem, vonulj vissza innen! Vállalom, amit kirósz rám”.*

Háromszáz talentum ezüst (18 tonna), harminc talentum arany (1,8 tonna) volt a hadisarc. Ezékiás félt – és kifizette. A kincstár és a templom összes értékét odaadta, lekaparta, levágta az aranyozásokat.

Ezékiás nem akarta, hogy elvigyék idegen földre – mint az északi izráélieket. Nem tudta mit csináljon – és maga próbálta megoldani a legokosabb, legbékésebb módon a kérdést. A maga feje szerint jól gondolta! Azt hitte, sikerül. Nem küldött a prófétához, nem ment a templomba imádkozni, nem bízta az Úrra, és nem kérte vezetését – bár hívő ember volt.

Az aggódó ember – különösen, ha már aggodalma félelembe hajlik – kapkod. Mert mi lesz, ha... Szanherib elvisz minket... ha kiderül, hogy amitől félttem, igaz: tényleg beteg vagyok, tényleg nem lesz munkám, tényleg elhagy a férjem, tényleg elzúllik a gyermekem, tényleg nem kapok hitelt, tényleg nem vesznek fel az iskolába, tényleg magamra maradok... és így tovább. Meg kell oldjam valahogy – az Isten nem oldja meg helyettem! Ezt tette itt még Ezékiás. És ez igaz! **De nem mégse csak nekem kell – hanem rábízva arra, akinek gondja van rám!**

2. Tudjátok mi az Isten terápiája ebben a helyzetben? Leginkább az, hogy még súlyosabb helyzetet terem. Azt gondolom ezt is már sokan tapasztaltuk. Nem elég, hogy elvitték ezt rettenetesen nagy kincset – az asszír király nem vonult el, sőt: *„elküldte hadvezérét, udvarmesterét, kincstárnokát Lákisból Ezékiás király ellen erős hadsereggel Jeruzsálembé”* – és kapitulációra szólították fel, mégpedig héberül, az egész hadinép füle hallatára, gyalázva az Urat, az élő Istent. **Szorult a hurok Ezékiás király nyaka körül.** Mit tegyen? Mi lesz ha ellenáll? Megsemmisítik. Mi lesz, ha teljesen megadja magát? Elviszik idegenbe.

Isten lezárta az utakat – egyetlen út maradt: az, ami hozzá vezet! És ezt az utat Ezékiás ismerte. Zsákruhát öltött – ami a megalázkodás, bűnbánat jele –, bement a templomba, és követeket küldött Ézsaiás prófétához.

A jövő férgét (is) így lehet kiirtani: közeledve az Úrhoz, kiszolgáltatva magam Neki! Hiszen tőle jön ez a békesség: Ha deportálnak Babilónba – akkor ott kell világítsak az emberek közt. Ha pedig itt kell maradjak – akkor majd az Úr elkergeti, vagy legyőzöm ezt az ellenséget! Csak ő tegye előttem világossá szándékát, akaratát. Hiszen tőle van minden, és ő az Úr mindenben!

És látjátok: ahogyan ezt megtette Ezékiás – jött a válasz: Ézsaiás biztató üzenete. *„Íme, én olyan lelket adok bele, hogy hírt hallva visszatérjen országába. Saját országában pedig kard által ejtem el”.* És

már tudta Ezékiás, hogy mit kell tennie.

Metzger Frigyes mesélte el, hogy 1944-ben egy zsidó asszony fiát összegyűjtötték és elvitték Budapestről. Az édesanyának sikerült összeköttetések révén svéd útlevelet szereznie a fia nevére. Frigyes villamossal kiment oda, ahol a gyűjtőtábor volt, de akkor már a csapat masírozott Vác felé. A fiatal Frigyes nyakába kapta a lábát és futott utánuk. Vagy két óra múlva beérte őket, megtalálta a magas fiút is, és mondta, hogy jöjjön ki a sorból, mert van svéd útlevél a számára. De a fiú azt mondta: nem hagyom itt a nagybátyámat. Még Auschwitz előtt, útközben meghalt. Nem aggódott – hanem hitből és szeretetből tette, amit tennie kellett. „*Aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét?*” Senki.

3. Szanhérib tényleg elment – ahogyan az Úr igéje mondta. Etiópa királya ellen vonult. De előtte írt egy fenyegető levelet Ezékiásnak – gyalázva az élő Istent. Ezékiás már nem küldetett a prófétához – ő vitte a levelet az Úr házába, kiterítette az Úr előtt és imádkozott. Megtanította őt imádkozni az Úr!

Sokan mondják: nem tudok imádkozni. Nem igaz – mindenki tud. Legfeljebb nem akarsz. Olyan egyszerű: ahogyan Ezékiás tette, nyíltan, őszintén, egyszerűen: „*Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből és elolvasta. Majd fölment az ÚR házába, és kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt. És így imádkozott Ezékiás az ÚR előtt: URam, Izráel Istene, aki a kerúbokon ülsz, egyedül te vagy a föld minden országának Istene, te alkottad a mennyet és a földet! URam, hajtsd hozzám füledet, és hallgass meg! URam, nyisd ki szemedet, és láss! Halld meg Szanhérib beszédét, aki ideküldte ezt az embert, hogy gyalázza az élő Istent! Igaz, URam, hogy Asszíria királyai elpusztították a pogány népeket és országaikat. Isteneiket tűzbe vetették, mert azok nem is voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért pusztíthatták el azokat. De most te, URunk Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, URam, az egyedüli Isten!*” Hadd kérdezzem meg: **van-e ebben az imádságban félelem, vagy aggodalom? Ide vezette el az Isten Ezékiást!**

Életünket nagyon megnyomorítja a jövő férgé, a „mi lesz ha...”? Mindenkiét. Sokkal kisebb gondok közt is, mint amikkel Ezékiásnak kellett szembenéznie. Jézus Krisztus tudta mi vár rá. Neki annyival könnyebb, illetve nehezebb volt, hogy pontosan tudta, hogy mi fog történni. De megharcolta a hit nemes harcát a gecsemáné kertjében – és győzött! Nagy békességgel kimondta: „*Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod.*” (Máté 26:42) **Ez a békesség volt Ezékiásban – és van mindenkiben, aki Jézus Krisztus oltalma alá kerül! Akit ő megszabadít, hogy felszabadultan élhesse életét! Nézz rá! Keresd őt! Közeledj hozzá! Tapasztald meg szabadítását! Ámen.**

2010. 01. 29. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkozásunk féregtelenítése. 4. A tökéletesség férgé. 1. Alázat. 2. Krisztusban lét. 3. Gondolatok iránya.

Lekció: Jeremiás siralmi 3: 1 – 26

Textus: Jeremiás siralmi 3: 21 – 26

Kedves Testvérek!

Nem vagyok elég jó. Természetesen nem vagyok a legrosszabb, sőt még rossz se – de ez kevés. Nem vagyok elég jó férj, feleség, apa, anya, munkás, hívő, barát... – mert **töreksem, de mégsem megy.** Nem érem el azt a szintet, amit szeretnék – részben mert a körülmények olyanok, részben mert egyszerűen nekem nem sikerül. Milyen rengeteg sok ember szenved ettől. Nem vagyok elég jó

szakember – mert van nálam sokkal jobb, és követek el hibákat! Mindent igyekszek megtenni, hogy jó legyen a párommal a kapcsolat – és mégis olyan sokat veszekszünk. Mindent igyekszek megtenni, hogy jó szülő legyek – de biztos nem vagyok az, mert a gyermekeim engedetlenek.

Szeretne, de úgy érzi, **nem tud elég jó lenni** – például sokan azért, mert annyi felé kellene szakadni, és nem lehet mindenhol 100%-ot nyújtani. A munkahelyén is, egyéb kötelességvállásai közt is, a gyerekek közt is, a házastárssal is, az egyházban is, a barátok közt is... és a vége az, hogy semmiben sem érzi magát elég jónak. Ezért **állandó frusztráció kíséri az életét, keserűség, szégyenérzet, hogy én nem vagyok olyan, nem vagyok olyan jó, amilyennek lennem kéne – ez pedig ellopja a békességet, az örömet, beárnyékolja minden erőfeszítését és áldozatát – csak azért, mert minden, amit csinál: nem elég jó...**

Ennek a féregnek az éltető tápláléka az **elégedetlenség.** Sajnos olyan világban élünk, amelynek a legfontosabb értékmérője a TELJESÍTMÉNY. A teljesítményünk alapján értékelnek minket, és ennek hatására: értékeljük önmagunkat. Ma már sűrűn előfordul, hogy nem azért hagyja otthon, és bízza gyermekgondozóra, vagy adja felügyeletbe az anya a gyermekeit, és megy el dolgozni teljes műszakban, vagy azon túl, mert a család megélhetése máskülönben lehetetlen volna – hanem azért, mert a gyerekekkel létel közben feleslegesnek, értéktelennek érzi magát. A gyermeket nevelő, háztartásbeli állapot leértékelődött ebben a teljesítmény-orientált világban! **Az nem teljesítmény – mert nem termel direkt profitot. A teljesítmény állandó hajszolása – az elégedetlenség állandó érzése: ez a kettő együtt dolgoznak azon, hogy Isten akaratától eltérítsenek.**

Ez a teljesítmény-központúság elural mindent. Például: Jól sikerült volna ugyan a hétvégi kirándulásunk, mert sokat beszélgettünk, közösen játszottunk, jó volt együtt lenni, közös élmények – csak becsúszott egy veszekedés a gyerekekkel, meg egy defekt hazafelé, és a telefon is teljesen lemerült = úgyhogy az egész kirándulás összességében nem ért semmit. Miért? Mert **nem volt 100%, csak 50-70-90% – és az már mind rossz. Ezt sugallja a tökéletesség féрге.** Ezt sugallja a világ körültedd – amikor a Sátán eléd hoz embereket, akiknek életén egyetlen hajszál hiba sincs. Akiknek karrierje, családi, személyes, üzleti, és hitélete egyaránt irigylésre méltóan tökéletes. A tied meg nem. Talán nem vagyok elég jó hívő? Vagy engem nem szeret annyira az Isten? Biztosan mindenki más, aki látja, az is azt mondja: na, ennek a hitével valami baj lehet, azért csak ilyen 50-70-90%-os! És biztosan meg is bélyegeznek! És egyáltalán: Az ő élete miért 100%, és az enyém miért csak 50-70-90%? (Inkább a 70-90% után szoktunk ilyeneket kérdezni.) Pedig ha nem érem el az élet minden területén a 100%-ot, akkor állandó frusztráció az életem, az egész csak egy nagy hiábavalóság, értéktelen, haszontalan minden, amit csinálok, és aki vagyok – és jön a sikertelenség érzése, ami mögött a mélyben, a lélekben a szégyen, megalázottság van.

Nos, testvérek, így támadja meg a Sátán a gondolkodásunkat – hogy megköttözzön, tönkretegyen, és alkalmatlanná váljunk az Isten szolgálatára, az értelmes, Neki átadott, benne kiteljesedő életre!

1. De az Úr a mi gyógyítónk és szabadítónk! A Bibliában a tökéletesség – ha emberről van szó – soha nem a hibánélküliséget jelenti – hanem azt a hitben érett embert, akiben Isten szabadon munkálkodhat, mert Krisztus tölti be, mert az ő szabadítását elfogadta, és Neki adta magát. Arról a személyről szól, aki már Krisztusban képes megérteni az Isten akaratát – ami egyedül a tökéletes – és azt cselekedni.

Mert mi magunktól teljesen elhajlottunk Tőle, és nincs bennünk semmi jó – ami pedig mégis van, az is az Istentől van. „Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta.” (Ézsaiás 53:6) Mégis „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért”. (53:5) Ebben a dologban is legyen békességünk! Ő szabadít meg a Sátán nagyon valóságos kelepcéiből!

„Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni”. (Galata 5:1) Hogyan?

2. Először is úgy, hogy **megalázom magam Isten színe előtt!** „Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó”. (Róma 7:18) Pál apostolnak – mint mindenkinek, aki Isten szeretetét, Jézus elfogadja – **meg kellett tagadnia önmagát.** Azt is, hogy ő is ilyen maximalista ember volt: mindenben 100%-ra törekedett. Miért, ez baj? Igen **baj – ha Krisztus elé kerül. Akkor megnyomorítja, tönkreteszi az életet – mint minden más, ami az élet középpontjába kerül Krisztus helyett.**

Mert megváltott emberek vagyunk, lehetünk, akik nem a magukéi, hanem Jézus Krisztuséi vagyunk. **Akik nem önmaguk miatt, a világ miatt akarják adni mindenben a 100%-ot – hanem Jézus Krisztusért!** Azzal a szabadsággal, hogy ő növekedjen bennünk, mert Ő az a bizonyos 100%. „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”. (János 3:30) Hogy az a 100% ne aszerint legyen 100%, ami bennem, vagy a világban van – hanem aszerint, amire Krisztus elhívott, amiben használni akar, amire indít, megerősít! Amiben az ő dicsőségére lehetek. NO, de abban nem hogy 100%-ot, 1000%-ot is kihozhat belőlem! De ezt, és mindent, már nem én, hanem Ő teszi – bennem és általam!

Olyan ez, mint amikor a kis 2 és fél éves tanul ugrani, pedig épp most tanult meg járni. Páros lábbal próbálkozik, és néhány centit ugrik. De ott áll mellette az apukája, aki, amikor ugrik, elkapja, és repíti a levegőbe. Méterekkel messzebb landol, mint ahol nekirugaszkodott. Ő ugrott? Igen – de valaki emelte!

És ha nem teszi is az apuka, és az ugrás továbbra is csak néhány centi – ha nekem, számomra az a 100%, noha a környezetemhez viszonyítva az csak 50: **akkor abban ad békességet, örömet, elégedettséget, türelmet, teljes életet az Isten.** „Egyébként mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki, ahogy az Isten elhívta”. (1Kor. 7:17)

Mi azt szeretnénk, ha mindig így alánk nyúlna és emelne az Isten. Pedig sokszor nem teszi. Sokszor a 50-70-90%-ot áldja meg, és használja országa építésére. És akkor is hálásnak kell lenni, mert az is áldás, mert az is ő ajándéka, ő segített el odáig, és visz tovább!

A tanítványok kimentek halászni, és egész éjszaka nem fogtak semmit. Ez 0%! Pedig szakképzettek voltak, jók voltak benne. Aztán jött Jézus, és szólt, hogy menjenek beljebb és vessék ki a hálót – de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. Ez pedig 200%. Az egyik Jézus nélkül – a másik Jézussal. **Mert minden eredmény – bármekkora – tőle van. A mi dolgunk: szorgalmasan, kitartóan tenni mindenben azt, ami az Úr akarata, amit az én Uram elvár tőlem!** És ha annak eredménye nem 100% – akkor azon úgy van jól, azon úgy van, lesz áldás!

3. **Ez nem jelenti azt, hogy ne kellene tökéletességre törekednünk – hiszen erre hívott el Jézus.** „Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5:48) Azaz – tökéletesen adjátok át, szolgáltatassátok ki magatokat Nekem! Vagy ahogyan Pál apostol írja, és már korábbi prédikációban volt szó róla: „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek”. (Filippi 3:15). **Így gondolkozunk – mármint igeszerűen, és nem a világi gondolkodás szerint. Lehet és kell erre tudatosan törekedni!** Ezt a bűnt imádságban megvallani, letenni – és bármikor, ha visszaköszön, emlékeztetni magunkat az ígére. **És a Szentlélek az, aki emlékeztetni fog!**

Nagyon sok olyan helyzet, situáció adódik, amikor talán még a körülöttünk élő emberek is azt sugallják, vagy mi úgy érezzük: Nem vagyok elég (jó)... és ez szintiszta igazság: **igen, tényleg nem vagy!** Se te, se én. Sokszor – bár igyekszünk – mégis csak 50-70-90%-ot érünk el. Néha a mi lustaságunk, hanyagságunk is benne van. Nem vagyunk elég jók... nem vagyunk 100%-osak. De **Isten ezt tudja – hála neki, ha valakivel megláttatja!** Mert aki látja – és segítségért kiállt az Úrhoz, aki belé kapaszkodik, aki **Előtte alázza meg magát – az gyógyulhat, menekülhet, szabadulhat meg!**

Ha a te gondolataid közt is ott tanyázik ez a féreg, most hadd olvassam fel újra az Isten kegyelmes üzenetét: „De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek: Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” **Ő a tökéletes, aki engem, a**

tökéletlent elfogad, megtart, és használ. Aki saját erejéből akar mindig 100%-ot teljesíteni – az szüntelenül saját kívánságától csalogatva teszi tönkre magát. Mert biztos, hogy **nem mindig sikerül.** Nem lesz mindig 100%! Vagy, ha sikerül is tartósan, egy dologban megtennie, majd rájön, hogy máshol nem megy – és mindenképpen kiábrándulás és sikertelenség a vége. Mert törékeny cserépedények vagyunk mind. DE: „Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom. Jó az ÚR a benne reménykedőkhöz, a hozzá folyamodókhöz. Jó csendben várni az ÚR szabadítására”. **Jó ilyen békességben lenni, békességben élni!** Erre vezessen el minket az Úr! Ámen.

2012. 02. 05. Vasárnap. Vancouver. BC. C: Gondolkodásunk féregtelenítése – 5. A nagyító féreg

Lekció: Márk 10: 17 –31 A gazdag Ifjú, tanítványok jutalma.

Textus: Márk 10: 27 „Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges”.

Kedves Testvérek!

Gondolkodásunktól függ, hogy mit teszünk, miként reagálunk életünk eseményeire, döntünk adott helyzetekben, azaz: hogyan élünk, kik vagyunk. Ha valaki átadta a szívét az Úr Jézusnak – annak rögtön ezután tudatosan törekednie kell arra, hogy az értelmét, a gondolkodását átformálja az Isten igéje. Hogy ne a saját, bűn és világ miatt romlott gondolkodását csiszolgassa, foltozgassa – hanem Isten szeretete szülhesse újjá, mint csecsemőt, az egészen új értelemre, gondolkodásra, amelyben fokozatosan növekszik, ameddig haza nem ér Urához.

A sátán igyekszik megtenni mindent, hogy ezt a növekedést lassítsa, az emberek életét rombolja. A világban, az emberek gondolkodásába féreget küld, hogy eltérítse őket az Úrtól. Ma arról a gondolat-féregről lesz szó, amely mindent, különösen a negatív dolgokat felnagyítja.

Sokak életében hatalmasan rombol. Olyan szavakkal lehet jellemezni: **mindig, soha, minden, semmi, mindenki, senki.** Nekem soha, semmi nem sikerül! Én mindenben olyan szerencsétlen vagyok! Engem minden baj elér! Velem nem történik soha, semmi jó.

Engem senki se szeret! Rám senki se figyel, senki se kíváncsi, senki se hallgat meg! Én mindenkinek csak addig kellek, ameddig kihasználhat! Nekem nem lesz soha igazi társam. Örökre ilyen szerencsétlen maradok.

Vagy, mert ilyen nem csak önmagunkra szoktunk mondani: Te örökké ilyen maradsz! Rád soha nem lehet számítani! Te állandóan csak rendetlenséget csinálsz! Te mindig hazudsz, lopsz, csalsz! Mindenki megmondta rólad, hogy ilyen meg olyan vagy...! És itt az a lényeg: **mindenki!**

Ilyeneket és ezekhez hasonlókat szoktunk mondani, mert **a szívünk legmélyéről ezt gondoljuk** – mert így deformálja, rombolja a nagyító féreg a gondolkodásunkat! Ez is egyfajta gondolat-féreg, amely belemászik az ember fejébe, és felnagyítja a dolgokat – leginkább a negatívumokat! **Ez a féreg azt csinálja, hogy amikor valaki előtt valami próba, probléma tornyosul – elveszi a józanságot, majd elveszi a reményt.**

1 Elveszi a realitásérzékét! Mint amikor tört üvegdarabokon keresztül nézi az ember a világot: **mindent felnagyít és mindent torzít.** Ilyen üvegdarabokat tart elénk a sátán, és a belénk fűrődött nagyító-féreg elhitei velünk, hogy ez a valóság. **Nem igaz, hogy neked soha semmi nem sikerül** – mert rengeteg dologban előre jutottál, olyan sok dologban sikert értél el, olyan sok dologban áldás volt, áldás van rajtad, az életeden. De ilyenkor eltűnik a realitás, és magamban, mint valami állandósított videó film, peregnek a rossz emlékek, amelyek az állítást megerősíteni látszanak. Mert itt, meg itt, és még ott is,

meg amott is, lám, nem sikerült. Milyen szerencsétlen vagyok! Pedig azok akkor talán nem is voltak akkora veszteségek, csak más úton vezetett az Isten. Felnagyítva lettek ezek a részinformációk ilyen bizonyító tényekké.

„Engem nem szeret senki” – **ez sem igaz.** Aki ilyet mond, gondol, érez – az nem szeret igazán. Nem másról, hanem önmagáról mond ítéletet. Mert **az a szeretett – aki szeret.** Aki adja önmagát. Aki odafigyel, aki a másik javát keresi! Ezzel a mondattal csak magamat sajnáltatom – hogy önérzetem és önzésem kielégítem.

Ha másról mondunk ilyen általánosítást egy negatív tulajdonság felnagyítása alapján – **romboljuk vele a másikat, és romboljuk vele a kapcsolatunkat.** Nem épít, nem gyógyít, nem indít – hanem **megbélyegez, és mocsárba taszít.** Miért? Leginkább azért, hogy a vele kapcsolatos előnyünket, felsőbbrendűségünket biztosítsuk. „Te mindig ilyen maradsz” – **ez Isten-káromlás** – ha Jézust szabadító Urnak vallom, és a másikat szeretem! Dehogyan maradsz mindig ilyen – kérem az Urat, hogy szabadítson meg ebből! Kérd te is! Gyere, kérjük együtt! Nála van a megoldás – nézd, engem is ő szabadított meg ebből, meg ebből! És szeretném, hogy minden bűnömből adjon tényleges szabadulást! Mert én se szeretnék ilyen maradni!

„Mindenki megmondta rólad, hogy ilyen meg olyan vagy” – ez sem igaz, ez is nagyítás, amely megköthöz. Ez nem szelíd figyelmeztetés – ahogyan az igében olvassuk –, hanem beskatulyázás, ítélkezés. Biztos, hogy nem mindenki mondta azt – de hatáskeltésnek tökéletes.

Milyen szándék áll egy-egy ilyen megjegyzés mögött? Miért nagyítjuk fel mások hibáit, bűneit? Leginkább azért, hogy egyértelműen kitűnjék – mi felettük állunk! Mi jobbak, többek vagyunk! Már csak azért, mert ők ilyenek – mirőlunk meg nem tudják, hogy milyenek vagyunk!

A nagyító féreg így veszi el realitásérzéküket – és veszi el a reménységet: tőlünk, vagy rajtunk keresztül azoktól, akiknek ezeket mondjuk.

2 Hogyan lehet harcolni ellene, győzni felette és kiirtani? Azt olvastam egy pszichológiai tanulmányban, hogy józással. Igaz – csak **ez sem jön magunktól.** Minden ilyen gondolat-féreg, akkor tud rombolni és megerősödni, ha az Istennel való kapcsolat meggyengül! **A józáság tehát – Istenre figyelmet jelent! Igére hangolódást!** Igenis nagyítsunk fel – nagyítsuk fel Istent, az ő kegyelmét, szeretetét! És **tartsuk mindig mindenben ilyen nagynak a szemünk előtt!**

Merthogy Isten igéjében is szerepelnek ilyen nagyítások – **de az mind igaz!** „*Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.*” (János 1:3) „*Nem bontom fel szövetségemet veletek soha.*” (Bírák 2,1) „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.*” (János 10,28) „*Aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” (János 11:26) „*A szeretet soha el nem múlik.*” (1Kor. 13,8) **Ezek legyenek nagyok előttünk, bennünk.** Tudatosan emlékeztessük magunkat ezekre gondolkozzunk ezeken. És amikor jön a kísértő – a Szentlélek **juttassa eszünk ezt a prédikációt, vagy egy aktuális ígét, és irtsa ki a nagyító férget az életünkéből!** Hogyan teszi meg?

Úgy, mint a beképzelt gazdag ifjúval – akinél a nagyító féreg önmagát láttatta nagynak, és öngazolását kereste Jézusnál: szelíd szavával leleplezte, hogy kié, mié a szíve. És ő maga mondta: „*Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni! Könnyebb a tű fokán átmenni, mint gazdagnak az Isten országába bejutni.*” Lám, olyan ez, mintha a nagyító féreg mondaná? De mégse, mert: „*Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.*” **Mert a nagyító féreg felsorolja a felnagyított negatívumokat és lehetetlenségeket – a hit pedig felsorolja a mindenható Isten szeretetét! A golgota csodáját. A kereszt bolondságát. A megváltás tényét! A szabadítás és feltámadás valóságát! Számolsz-e ezekkel? Ezekkel számolsz-e mindenek előtt?**

Vagy ott volt Péter, akiben a nagyítás férgje elvégezte: „*Ha mindenki meg is botránkozik benned, én.*”

soha meg nem botránkozom. Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” (Máté 26:33–34) Megtagadta Jézust – ő pedig formálta, csiszolta, hogy ne önmagát lássa nagynak, hanem az Istent és az ő kegyelmét! Hiszen ő is csak egy porszem!

Hadd hozzak végül egy pozitív példát – **hogyan is működik az, amikor valakiben nincs jelen ez a féreg, mert az Istenbe vetett hit és bizalom, a Rá utaltság, a Vele való élő közösség, aktív, személyes viszony még az írmagját is kiirtja!**

Pál apostol börtönben van, Rómában. Nagyon szorongatott helyzetben, vallatások keresztüzében, amikor arról van szó, hogy kivégzik, vagy életben marad, ezt írja: „Első védekezésem alkalmával *senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott.* - Ne számíson ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszán torkából”. (2Timóteus 4:16–17) Honnan lehet tudni, hogy ez nem felnagyítás, hanem a valóságban így történt? Onnan, hogy hitből származó kijelentés: **benne van az Úrral való élő közösség, az Isten szeretete!** 1. Mind elhagytak (mint az Úr Jézust a gecsemáné kertjében) – de Uram, bocsásd meg nekik! 2. De az Úr mellém állt, megerősített, és megmentett – Soli Deo Gloria! Miért? Azért mert **mindenben számol az Úrral!** Nem a körülményeket, a negatív dolgokat nagyítja fel – hanem az Isten szeretetét! Amiből él, mert megbocsátja bűneit, és hordozza kegyelmet nyert életét! Őt magát, Jézus Krisztust, az Urat nagyítja fel hatalmasan, az ő keresztyét, üres sírját! Rá koncentrál, ez van mindig, a börtönben, a kihallgatás alatt, emberek közt, magányban, **mindig ez van a gondolata középpontjában** – és ez óvja meg attól, hogy a negatív nagyító féreg belemásson az elméjébe, gondolkodásába és tönkretegye.

Pedig ott aztán nem lett volna nehéz! Mindenki elhagyott, kiszolgáltattak az ellenségnek, senki sem szeret – még az Isten se, aki ezt megengedte! Az Isten is ellenem van – minden összeesküdött ellenem! Mondhatná ezt is – ha a féreg növekedne és rombolna benne! De ehelyett: bizonyágtétel, hitvallás, megtapasztalás. Miért? **Mert Isten szerint gondolkozik!** És te? Az Isten szerint gondolkodsz? Kit, mit nagyítasz fel? Kire, mire koncentrálsz?

Tartson tükröt elének ma is a mi Urunk, hogy leleplezzen, bűnbánatra indítson, felemeljen, megerősítsen – és újjá lett gondolkodással tegye teljessé életünket magunk és mások gazdagítására, az Isten dicsőségére! Ámen.

2012. 02. 12. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkozásunk féregtelenítése – 6. Az értéktelenítő féreg.

Lekció: Ézsaiás 49:14–16, Máté 10:29–31

Textus: „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*”
Róma 8:32

Kedves Testvérek!

Az egész életemet a gondolkodásom határozza meg. Dietrich Bonhoeffer mártírhalált halt német teológus 1943 áprilisától 1945 áprilisáig, két éven át, a kivégzésig, hitéért és törhetetlen hitvallásáért börtönökben, koncentrációs táborokban, rettenetes körülmények közt raboskodott. Ez a világhírű teológus műveinek egy részét a rabsága alatti időszakban írta. Például a börtönben magyarázatot szeretett volna írni a 119. zsoltárhoz. Csak az első három versig jutott. „*Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt, nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak*”. (Zsoltárok 119:1–3) Ezután

felakasztották – mindössze egy héttel a tábor felszabadítása és egy hónappal a náci Németország kapitulációja előtt. Ez az ember végig tudta, vallotta, hogy bűnös, de kegyelmet nyert ember! Tudta, élte, hogy Isten szereti, értékes Isten szemében – teljesen függetlenül a körülményektől, sőt: saját maga vívódásaitól, hitetlenségétől. Mert **nem attól értékes, vagy értéktelen, ami vele történik, és még attól se, amit ő tesz – hanem attól, amit érte tett Jézus Krisztus!** Mert ő, **az Isten odaadta egyszerűen Fiát érte, hogy neki élete legyen Benne.** Isten úgy gondolta, hogy ő ennyit ér, ilyen értékes!

Milyen sok ember – Bonhoeffer-el ellentétben – nem látja értékesnek önmagát! Teljesen leértékeli saját maga értékét – általában azért, mert rosszul viszonyít. Nem az Isten kegyelmes szeretete a viszonyítás alapja, amely elfedezte bűneit, amely megtartja, vezeti, formálja életét – hanem a világ, az önvád, és mások megítélése. Nem képes reálisan látni azokat az értékeket, amelyekkel Isten megajándékozta az életét! Milyen sok ember lesz szegény és nyomorult – miközben nagyon sok téren gazdag és áldott!

Sikerült egy vizsga – de csak azért mert végre szerencsém volt. Nem igaz, sokat készültél, tanultál – igen, de az sem ér semmit, mert buta vagyok. Honnan veszed, hogy buta vagy? Mert soha nem voltak jó jegyeim. És akkor tanultál? Általában nem... Akkor talán mégse vagy általánosan buta?

Olyan jó munkát végeztél, gratulálok – ah, dehogyis, lehetett volna sokkal jobb is. De remekül megcsináltad! Kivételesen sikerült, mert én nem értek semmihez!

Olyan jól nézel ki – ah, dehogyis, csak ez a kiló smink teszi. Leadtál pár kilót – mindegy, rajtam nem segít.

Drága édesanyám, úgy szeretlek, te vagy a legjobb anyuka – na jó, akkor most mond meg mit akarsz?

Sokszor persze reális élet-tapasztaltok húzódnak meg ezek mögött – de még többször az értéktelenítő féreg, aki el akarja hiteti: te nem érsz semmit! Sok ember életében eredményesen pusztít – **azért hogy 1 ne használjuk egyáltalán, vagy ne használjuk jól, helyesen azokat a talantumokat, kegyelmi ajándékokat, amelyeket az Úr adott!** Ne tölthessük be szolgáló életünk, hivatásunk az Isten dicsőségére és felebarátaink javára. **Lebénít – mielőtt megmozdulnál. Lefegyverez – mielőtt elkezdenéd a harcot!** Mert ez a célja: semmilyen harcot ne kezdj el – hanem eleve add fel! Épülj le teljesen! Pedig erre hívtunk el: „harcold meg a hit nemes harcát” **Krisztusban, Krisztussal, Krisztusért!** **2** Azután azért pusztít, hogy elvegye a reális önértékelésünket, kiüresítse, elkeserítse, megkeserítse az életünket, bennünk magunkban végezzen rettenetes rombolást – ezzel leépítsen, elvegye a hálát és az örömet, és tönkregyegye azt, amit, illetve akit az Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtett!

Az értéktelenítő féreg onnan indul ki: Ki is vagyok én, mit ér az életem? Válaszol is rá: semmit! Ez különben annak a féregnek az ikertestvére, amely azt mondja: te vagy a legjobb, legértékesebb, tiéd a világ, te vagy a király, körülötted forog minden, te mindenre képes vagy, csak akarnod kell. **Ez pedig azt mondja: te vagy a világ legszerencsétlenebb, legesetlenebb, legsemmirevalóbbja, nem vagy te jó semmire, csak vergődsz, mint hal a szárazon, teljesen esélytelenül!** **Lásd már be végre, hogy így van!**

Mert ez a gondolat-féreg minden próbálkozásra, feladatra, leküzdendő akadályra azt mondja: ugyan már, te akarod ezt elérni, ezt megcsinálni – nézz már magadra, hogy lehetetlen! És ezzel együtt minden pozitív töltésű véleményre, biztatásra, elismerésre az a válasza: ...ugyan, nem is igaz...

Nem igaz, hogy szeretnek, mert nincs rajtam semmi szeretni való. Nem igaz, hogy lenne bennem, rajtam bármi, ami szép, jó és értékes – mert ronda és értéktelen vagyok. Sajnos van ennek még egy vallásos, szenteskedő változata is, amely kiforgatott igeversekbe csomagolva valahogy így hangzik: én csak rossz vagyok – egyedül Isten jó. Semmi jóra nem vagyok képes, mert bűnös vagyok. Semmilyen szolgálatot nem tudok ellátni – mert teljességgel alkalmatlan vagyok mindenre.

Ez kicsavart igeértelmezés – minden Isten ajándéka: de éppen ez az én reménységem, motorja az életemnek, hogy szeret! Azért váltott meg, hívott el, mert dinamikusan használni akar országa építésében! Felszerelt gazdagon kegyelmi ajándékokkal, hogy éljek velük – őt dicsőítve, neki hálát adva, az ő dicsőségére! Persze, nem mindenkinek ugyanazokat a talentumokat adta – de ez nem az én dolgom. Az enyém az, hogy amit én kaptam, azzal jól gazdálkodjak, azt – rá nézve – maximálisan kamatoztassam! Mert ez az ő akarata, ez az életem értelme, és ezt számon is kéri tőlem!

Az jellemző a Sátánra, hogy féligazságokat mond! Nem teljesen egyértelmű hazugságokat – hanem féligazságokat; vagyis van benne igazság, az igazságból indul ki, de elcsavarja! Akkor **történhet, hogy egy ilyen féreg rombolhatja az életed, amikor nem a teljes kijelentésre figyelsz. Amikor nem Krisztust látod mindenek felett, az ő halálát és feltámadását – hanem saját erődöt, képességeidet, a világot, a környezetet: Krisztus nélkül.**

Mert igaz „*minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull – de az Úr beszéde megmarad örökké*”. (1Péter 1:24) És az mi? „*Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágozik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni*”. De hát ez igazolni látszik: lám, ennyire értéktelenek, semmik vagyunk. Pedig nem erről szó, hanem arról: **ilyen semmi az ember Isten nélkül!** (E-mailen kapott internetes bemutató: legkisebb – legnagyobb dolgok földön. Megdöböntő!) „*De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével*”. (Zsolt. 103,15) **Kikről van szó? Azokról, akik befogadták Jézus Krisztust! Akik kegyelmet nyert bűnösök! Akiknek Isten elfedezte vétkeiket! Akik, tudják, hogy mindenük, egész életük, képességeik, gyengeségeik, lehetőségeik, akadályaik – minden Jézusban van! Minden kegyelem – hogy lendülettel, hittel, reménységgel, kitartással, alázattal, szorgalommal, mindenkor felfelé nézve, mindent onnan várva, és mindenért szüntelenül hálát adva éljenek az Isten dicsőségére!**

Mert bár mind, Isten nélküli, ellene lázadó állapotunkban füvek vagyunk, amely értéktelen, amely elszárad, ha ráfúj az Úr szele – mégis, az Úr Jézus azt mondta: „Ugye, a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül? Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva. Ne féljetez tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.” (Máté 10:29–31) **Sok verébnél – hiszen egyetlen verébert se halt meg Jézus Krisztus!** És az Ézsaiás könyvében így szól az ige: „*De Sion (Isten népe, Jeruzsálem) ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfélekedtem rólam az én Uram! Megfélekedzik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfélekednének is, én nem feledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak falaid*”. (Ézsaiás 49:14–16) **Szüntelenül! Minden dolgunkban jelen van! Tudatosítsuk ezt! Tudatosan koncentráljunk erre!** „*Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet*”. (Példabeszédek 3:6) **Ez persze harc, mert a Kísértő éppen azt akarja, hogy ne erre, ne Rá gondoldj!** Hanem önmagadra, körülményeidre, környezetedre, a világra. De a mi „*...hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre...*” (2Korintus 10,4-5) **Foglyul ejtünk!** Mi? Hogyan? Úgy, hogy növekszik bennünk Krisztus: az ige ismerete, az Isten szándéka, akarata, a Szentlélek ereje! Isten végzi el – benned és általad!

Elvégzi tényleg? Áh, dehogya! „*Én biztos nem fogok ilyen csodálatos dolgokat tapasztalni, mert én egy olyan senki vagyok, semmire sem vagyok jó!*” Magadban, magadtól, tényleg semmire – ha a bűneidben, Isten nélkül maradsz, akkor maradsz a kárhozatban, pedig Isten kínálja a szabadítást! És igen, Ő ezt elvégzi! Igen, Ő megváltó, szabadító Isten! Igen, ő sziklára állítja lábadat és megerősíti lépteidet! Igen, nincs többet mitől félned, mert ha ő veled, senki nem lehet ellened! „*Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben. Veled a rablóknak is nekirontok, ha*

Isten segít, a falon is átugrom". (2Sámuel 22:29–30) Olvastam egy bizonyágtételt egy kínai igehirdetőről, aki ugyanezt tapasztalta meg: többször letartóztattak, megverték. Végül nyilvánosan meggyalázták, börtönbe vetették – és ő átment a börtön falán!

Istennek értékes vagy! „*De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*” (Ézsaiás 43:1) Az Övé vagy-e már? Mint Dietrich Bonhoeffer, aki azt mondta kivégzése előtt: *Íme, itt a vég – de ez nekem az élet kezdete! Az érték célba ér! Ez a szeretet hív, hogy békességet nyerj, hív, hogy helyes önértékelésre segítsen, hív, hogy Neki adva magad, életed, használhasson! Indulj, ne késlekedj! Amen.*

2012. 02.19. Vasárnap. Vancouver. GYÜLEKEZETI KÖZGYŰLÉS. C: Gondolkozásunk féregtelenítése 7. A követelőző féreg.

1. Honnan ered? 2. Hogyan dolgozik? 3. Ellenszere a hálaadás.

Lekció: I Mózes 2: 4/b – 3:13

Textus: „*Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb*”. Kolossé 2:7

Kedves Testvérek!

Hála Istennek gyülekezetünk él, működik, élő hitű, dinamikus közösség jeleit mutatja. Számában nem csökken, sőt, áldozathozatalban erősödik. Újabb és újabb szolgálati ágak alakulnak, új és új ötletek születnek és valósulnak meg – miközben a gyülekezet hagyományos szolgálata is tovább folyik. Hála és dicsőség Istennek mindezért!

De tudom, hogy nem mindenki látja így. Van, aki azt, és csak azt látja: hogy a milyen sokan meghalnak – fogy a gyülekezet. Milyen sok a kiadás – nem lesz elég a pénz. Milyen sok lenne a tennivaló – nem lesz, aki végezze. Pedig ugyanarról a gyülekezetről beszélünk.

Ma a minket bénító, romboló gondolati férgek közül – amelyek befészkelik magukat az elménkbe, és eltorzítják a gondolkodásunkat – **a követelőző féregről** lesz szó. Arról, amelyik mindig arról beszél, hogy ez, ami van, ahogyan van nem jó, semmi, sőt rettenetes – és valami egész más kell, kellene.

Mert **mindig arra összpontosít, ami NINCS – és soha nem arra, ami van!** Sőt, ami van, azt nem is látja! Nem képes meglátni! Olyannak veszi, mintha nem is lenne. Ha mégis látja: akkor az, ami van, valamiért mégsem jó! Úgy nem jó! Vagy nem elég jó! Tehát: **ami van, az is mind negatív!**

Mindegyiknek gondolati féregnek az a munkája az, hogy a gondolataink, érzéseink, kapcsolataink előjelét átfordítsa pozitívból negatívba. És a követelőző féreg az egyik legagresszívabb az összes közül.

Mert mozgatórugója az elégedetlenség. Ami van – nem jó! Nem elég jó – tehát rossz, értéktelen, selejt: nekem más kell! Milyen rengeteg házasság megy ezért tönkre! Mert az egyik fél a másinak nem elég jó – mert vannak hibái, gyengeségei. Milyen sok ember békétlen, szomorú – pedig minden oka meglehetne a hálaadásra!

1. Honnan ered mindez? Egészen **a kezdetektől.** Az első emberpár boldogan, dolgosan éltek az Isten közelében abban a csodálatos környezetben, az Éden kertben, amit számukra Isten alkotott. Egészen addig, ameddig a kísértő azt nem mondta: „*Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?*” Ezzel az agyament kérdéssel azt sugallta: lám, az Isten téged börtönben tart, minden jót megvon tőled! Erre még nagyon egyenesen válaszolt az asszony: „*A kert fáinak gyümölcséből ehetünk,*

csak annak a fának a gyümölcséből, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehetek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem ól tudja az Isten, ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz.” Azt sugallta bele az agyukba – és azóta ezt teszi mindig –, hogy az Isten téged valami nagyon fontos dologtól megfoszt! Ez így – még az Éden kertjében is – nem jó! Jobb kell! Több kell! Fogalma sem róla az embernek, hogy mi az a „jó meg a rossz tudása”, amiről a Kísértő beszélt nekik – de ez mellékes is! A lényeg az, hogy olyan jól és érdekesen hangzik; és valami olyan, ami nekik nincs! Illetve: azt hazudja a kísértő, hogy nincs! Meg azt hazudja, hogy olyanok lesznek általa, mint az Isten. És ezt viszont tudják: ők nem olyanok, mint Isten. A mindenkori embernek pedig ez kell: korlátlan szabadság, önrendelkezés, hatalom önmagam életének rendezése és lehetőleg mások élete felett is – mert ez az önmegvalósítás! Micsoda hazugság!

„Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak”. Addig nem szégyellték magukat egymás előtt, nem voltak titkaik – ettől kezdve megtört az egységük: lett szégyellnivalójuk, és egymásra mutogattak, egymást

Claudia Casini, Köszönöm Neked, Uram

hogya Te vagy az én erőm
ha gyengének és erőtlennek érzem is magam

hogya Te vagy az én zsoltárom
ha nem is jön a számra imádság

hogya Te vagy az én üdvösségem
ha sebzetten nyalogatom is sebeimet

hogya Te vagy az én békességem
ha ideges és nyugtalan vagyok is

hogya Te vagy az én utam
ha olykor túl keskenynek és rögsősnek tűnik is

hogya Te vagy az én igazságom
ha a világ körülöttem tagadni akar is Téged

hogya Te vagy az én világosságom
ha olykor sötétben botorkálok is

hogya Te vagy az én kegyelmem
ha nem is érdemlem meg azt

hogya Te vagy az én megváltásom
ha néhaláncre verve érzem is magam

hogya Te vagy az én hitem
ha viaskodom és kétségkedem is

hogya Te vagy az én reménységem
ha csüggedtnek és bátoratlannak érzem is magam

hogya Te vagy az én szeretetem
ha a szívem nem is érzi
amit az ész már régóta tud.

Köszönöm Neked, Uram,
hogya nem kell az érzéseimre
hagyatkoznom; éppolyingatagok azok,
mint a szélfűtta nádszál.

Köszönöm, hogy építhetek a Te
Szavadra, mely szilárdan áll és igaz
örökkön-örökké.

hibáztatták! Megtört a harmonikus kapcsolat Istennel – és megtört a kapcsolat egymással. Valami tönkrement – mert a követelőző féreg már ott belesuttogta az ember fülébe: ez így nem jó, ahogyan van, ennél sokkal jobb kell!

Na, és jobb lett? Olyanok lettek, mint Isten? Tudták attól kezdve, hogy mi a jó és a rossz? Nem. Egyáltalán nem lett jobb – sőt, rosszabb lett. Legnagyobb ellenségünket így határozza meg a mi Urunk, Jézus: „Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja”. (János 8:44) Mindig hazudik – és nagyon jól tudja, hogyan képes elérni velünk a maga pusztító, romboló céljait. Ismeri a hiúságunk, a telhetetlenségünk, elégedetlenségünk, nagyravágyásunk, keményszívűségünk, elkeseredettségünk – és ezeket maximálisan ki is használja ellenünk!

2. Hogyan képes rá? Hogyan volt rá képes, hogy ezt megtegye az emberrel az Éden kertjében? Az elégedetlenség eredője, megaláztatás: a hálátlanság! Amikor minden természetes – és nincs egyetlen dologért sem hálaadás az életemben! Nincs „köszönöm”, Uram – vagy ha van, csak az orrunk alatt elmormolt szavakban. Éppen ezért nincs, hiányzik a hála őszinte öröme. Nem ez sugárzik belőlünk!

Olyan gyorsan el tudja venni a Sátán hálát a szívünkéből! Persze – mert tudja, hogy ez számára kulcskérdés! Ezért: refokuszál minket! Olyan dolgokra tereli a figyelmünket, amelyek elindítják, vagy növelik az elégedetlenségünket! Éppen úgy, mint az Éden kertjében! A módszerei semmit se változtak! Amikor az Isten szeretete, Jézus Krisztus, az Ő hatalma, szabadító, megmentő, éltre hívó, átforgató, megerősítő és megtartó kegyelme háttérbe szorul az

életünkben! Amikor nem Ő éltet, nem Rá figyelek, nem Rá koncentrálok, nem az Ő igéjével töltekezek, nem Tőle tanulok, nem Vele járok: mert nem teszem, amire indít – hanem **előretör bennem és körülöttem a világ!** A világ, amely önző, követelőző és hálátlan. Amelyet ugyanaz a sátáni lélek manipulál – mint az Éden kertjében!

3. Pál apostol egészen konkrétan az anyagiakra gondol, amikor ezt írja: *„Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. (Más szóval: legyünk hálásak!) Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak. Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre”. (1Timoteus 6:6 – 12)* Majd ezzel folytatja: *„harcold meg a hit nemes harcát”.* Mi ez a harc? **A követelőző féreg ellen az őszinte, szívből jövő hálaadással lehet harcolni! Ehhez pedig rendszeres, napi csendesség szükséges!** Amikor Vele vagyok, kettesben – néha többesben (házastárs, család, hívő testvérek). Amikor vele beszélgetek: Őt hallgatom – és Hozzá beszélek. És az Ő jelenlétében kérem, hogy **az Ő igéje és Lelke hassa át gondolataimat! Ennek kegyelmi ajándéka – a hálaadás!** Isten irányítja rá a tekintetem mindarra a kegyelemre – amely körülvesz és éltet! Amely gazdaggá tesz! Mert Jézus Krisztus szegénnyé lett értem, hogy én az ő gazdagsága által meggazdagodjak! (2Kor. 8:9) A kereszten minden bűnömért, lázadásomért, elégedetlenségemért, hálátlanságomért eleget tett – és feltámadása az élet záloga! **Megbocsátja bűneimet, elfedezi botlásaimat, minden bűnöm és gyarlóságom ellenére kitartóan, hűségesen, nagyon szeret. Terve van velem – és azt el is végzi.** Sőt, még néha azt is megengedi, hogy lássam azt, amit Ő végzett el általam! Hatalmas az Isten! Dicsőség szent nevének!

Erre mondja alapigénk: *„Gyökerezetek meg és épüljete fel Őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.”* **Ez a fegyver a követelőző gondolat-féreg ellen!**

Bibliaórán megnéztünk egy rövid beszélgetést Bójte Csabával. Ez az ember úgy kezdte, hogy befogadott a dévai plébániára néhány árva gyereket. Aztán levették a helyi ferences rendi kolostorról a lakatot, a hatóságok ellenzése mellett birtokba veték, és árvaházat létesítettek. Mára egész Erdélyben elszórtan, több mint 3000 árva gyermek gondozását intézi, vezeti. Az egész világ lassan megismeri a nevét. A Magyar Állam kitüntette, az Európai Unió elismerte. És mégis, a riport alatt egészen végig, olyan alázattal, hittel, szelídséggel beszélt, vallott szolgálatáról, helyezte háttérbe személyét, Isten kezében lévő eszközként értelmezve sikeres munkáját – amely mindenképpen elgondolkoztat hívőt és hitetlent egyaránt. Hogyan lehet, hogy nem száll fejébe dicsőség? Hogyan lehet, hogy a követelőző féreg sem tudja eltéríteni? **Egyedül úgy, hogy Krisztusban van!** Hogy életté lesz benne az ige: épül – és épít! Mert ez így függ össze! **Aki épül – az előbb utóbb mind épít!**

Tapasztaltad-e már? **Ez a gyülekezet is így növekedhet!** Így lehetünk mi is az Isten dicsőségére jó illat a világban! Claudia Casini, Köszönöm Neked, Uram. Ámen.

2012. 02. 26. Bójt első vasárnapja. Vancouver, Kelowna. C: Gondolközásunk féregtelenítése 8 – A gondolatolvasó féreg.

Lekció: 1Mózes 20: 1 – 18

Textus: 1Mózes 20: 10 „Mire gondoltál, amikor ezt tetted?” Máté 15: 21 – 28 A kánaáni asszony

Kedves Testvérek!

Ki ismeri a nyuszikáról és a medvéről szóló mesét? Szánt szándékkal nem a gyerekeknek mondtam el. A történet arról szól, hogy a nyuszikának elromlik a fűnyírója, és átmegy a medvéhez, hogy kölcsönkérje az övét, mert már nagyon magas a fű. Kilép az ajtaján, és elkezd morfondírozni: á, a medve úgyse adja ide... nem szokott senkinek odaadni semmit... főleg nekem nem: olyan picike vagyok, és a medve lenéz... ez a medve egy irigy kutya (azaz medve)... nem törődik senkivel, csak magával... engem meg egyenesen utál... még a végén meg is ver... vagy végighúzza rajtam a fűnyírót... – és mire odaér a medve ajtajához, már annyira felhúzza magát, hogy csöngetés helyett csak belerúg az ajtóba, és magából kikelve bekiabál: nem is kell a fűnyíród, te irigy, gonosz medve!

Lehet mosolyogni rajta – de vajon látjuk-e ennek pusztító valóságát? Képesek vagyunk-e magunkban felismerni ezt a bűnt – amellyel romboljuk az Isten szeretetéről szóló bizonyágtételünket, magunkat és egymást! Magunkban nagyon nehéz!

Legkönnyebb felismerni akkor, amikor mi vagyunk a medvék. Amikor teljesen értetlenül halljuk, hogy egy örült rúgja az ajtót, és kiabál, átkozódik – amikor mi igazán nem csináltunk semmit. Ilyen is lehet. De észrevevesszük-e ezt a folyamatot önmagunkon, önmagunkban?

Amit a Bibliában felolvastam: Ábrahám nem vette észre – ráadásul már nem először! Az 1Mózes 12-ben, amikor Ábrahám az éhínség elől ment Egyiptomba, már egyszer szinte szóról szóra ez történt. „*ezt mondta a feleségének, Szárának: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnék, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általam. Így is történt*”. Sőt, Ábrahám a feleségéért vagyont kapott. Aztán csapásokkal sújtotta az Isten a fáraót, és kiderült, hogy a felesége. A fáraó elküldte, de nem vett el tőle semmit.

És most, 8 résszel később, megint: „*Ábrahám azt mondta Sáráról, a feleségéről, hogy a húga, (ami különben igaz is volt, mert féltestvérek voltak) ezért Abímelek, Gerár királya érte küldött és elvitette Sárát*”. Miért történt ez? **Mert Ábrahám kigondolta – már megint – hogy a feleségéért megölik.** Mert **a saját félelmeit vetítette ki és képzelte bele a másikba – és az Úrral egyáltalán nem számolt.** Azzal, aki olyan hatalmasan vezette, megtartotta, formálta, gondoskodott róla, kirendelte mindig azt, ami szükséges, sőt, vagyonossá tette: Vele nem számolt.

És azzal sem számolt, hogy az a másik ember nem feltétlenül gazember – annak ellenére, hogy nem hívó, hanem pogány. Nem emberevő, és nem öli meg senki a szép feleségéért. Szegény **Ábrahámnak ez volt a rögeszméje** (néha én is gondoltam rá)! Gondoljátok el, Abímelek, Gerár királya, aki elvitette majd visszaadta Sárát – nem ölte meg Ábrahámot Sára miatt, hanem nagy tisztelettel és tisztességgel bánt vele. **Mennyire félre-gondolta (mert nem félre-ismerte!) Ábrahám ezt az embert, meg az embereket általában.**

Az a baj velünk, hogy mi is sokszor éppen így (mint a nyuszika, vagy Ábrahám) félre-gondoljuk az embereket (nem félre-ismerjük) – és azt állítjuk, hogy mi már csak tudjuk, milyenek, mert hatalmas élettapasztalatunk van! Pedig nincs – mert aki a szíveket vizsgálja, az Úr az! Ő tudja igazán, mi van az ember szívében, hogy milyenek vagyunk valójában! „*Ne ítéljetelek, hogy ne ítéltessetek*”. (Máté 7:1) Egészen konkrétan: „*Ne ítéljetelek látszat szerint, hanem hozzátok igazságos ítéletet.*” (János 7:24) Vagyis: **ne gondoljátok bele a másikba azt, amit nem is gondol – hanem hallgassátok meg őt magát; nézzétek meg hogyan él!** Olyan világos tanítást adott erről az Úr Jézus: „Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét? Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tüzre vetik. Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (Máté 7:15–20) **Nem arról, hogy ti már előre tudjátok, hogy**

milyenek – mert nem tudjátok. Ne gondoljatok beléjük semmit: mert van köntöse, vagy mert szúrósan néz, vagy mert piros csizmát hord.

Mesélte valaki, hogy az 50-es években, ha valakin egyenruhát látott, összeszorult a szíve, és pontosan tudta, hogy az a másik egy becstelen, hazaáruló gazember – mert a kisbirtokos, kulák édesapját halálra verték. Aztán 1956-ban, menekülés közben, és ilyen egyenruhás mentette meg az életét – aki kockáztatta miatta a sajátját...

Amikor a Szentírás ítéletre szólít fel, akkor azt mindig önmagunkkal szemben teszi: „*Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket*”. (Efézus 5:10–11) De másokkal kapcsolatban: „*Egyáltalában ne ítéljétek azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet*”. (1Korinthus 4:5)

Persze, ha valaki a „sötétség haszontalan cselekedeteit” mondja, csinálja – akkor azt le kell leplezni, attól el kell határolódn! **Ne vegyetek részt benne! De ez már nem előítélet, ez nem a magam félelmeinek a belegondolása a másik fejébe – hanem ezek tapasztalati tények.** Mint például, ha a medve nem adta oda a fünyíróját, bár sokszor kérte a nyuszika; és ha Ábrahám életére törtek volna már korábban a felesége miatt (ami a valóságban soha nem történt meg).

Isten ígéje ma arra hívja fel a figyelmünket, hogy **ne vetítsük ki a félelmeinket, negatív gondolatainkat másokba – mert ez bűn! Isten elleni lázadás!** Csak az Isten ismeri az emberek minden gondolatát!

Amikor Jézus Názáretben meggyógyította a hozzá vitt bénát, ezt mondta neki: „*Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid*” – ezen egyesek megbotránkoztak, és gondolták magukban: „*Istent káromolja*”. Akkor, **Jézusról azt olvassuk:** „*Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat, ezt mondta: „Miért gondoltok gonoszt szívetekben?”*” (Máté 9:4)

Ő ismerte – nekünk ez nem adatik meg! Mégis a gondolatolvasó féreg befészkelte magát a fejünkbe – ahogyan még az elhívott Ábrahám agyában is helyet talált – és rombol. Rettenetes rombolást képes végezni! Például el tudom képzelni, hogy egy ilyen eset után, ami a nyuszika a medve közt történt, a medve soha többet nem állt szóba a nyuszikával – pedig, előtte jó viszony volt köztük, hiszen a nyuszikának elsősre az volt a gondolata, hogy elmegy hozzá.

Nagyon jellemző a gondolatolvasó féreg pusztítása például a féltékeny emberek életében. Minden apró jelből arra következtetnek, hogy a társuk hűtlen hozzájuk. Beleképzelik, hogy a másik mit gondol – mert a féreg rágja az agyukat. Vagy sok ember így él és szenved a munkahelyén – mert már a kolléga is hogyan nézett rá, és a főnök egy megjegyzése is minden kétséget kizáróan azt jelentette, hogy... pedig nem jelentette. De ő állandóan ebben él, és ebben hergeli magát.

Ezért a gondolatolvasó féreg az ellenségünk. Elveszi a békességet, tönkreteszi az életünket, megrontja a kapcsolatinkat! Le kell leplezni – és meg kell tőle szabadulni! Hogyan?

2. Jézus Krisztus keresztje a szabadítás forrása! Bocsásd meg, Uram, hogy ilyen vagyok! Ez is a hitetlenségem következménye! Kérlek, adj bizalmat és szeretet – irántad, és az embertársaim iránt!

Tudjátok, mi a gondolatolvasó féreg ellenszere? **Az alázat Isten előtt!** Vagyis **állandóan visszaemlékezni Isten szeretetére – aki megváltott, és gondot visel ránk!** **Őbenne bízni, rá támaszkodni mindenk felett – ez az, ami elsősorban megóv attól, hogy féljünk és rettegjünk mások feltételezett rosszindulatától, gonoszságától.** Még akkor is, ha sok rossz tapasztalat van mögöttünk – mert még több az a tapasztalat, ahogyan erős karokkal ő hordozott és védett, gondja van ránk!

A másik a bizalom a másik emberben – Krisztusért, mert ő is mindig ezt tette. Mielőtt bármi

helyzetben bármi rosszat kivetítünk rá – adj neki esélyt! Ahelyett, hogy minden rosszat kivetítenél rá – imádkozz érte! Mond el Istennek, mi van benned, mik a félelmeid: **add át Neki magadat és add át Neki őt, magát!** Aztán **hallgasd meg, ismerd meg a másikat!** Közeledj felé nyitottan és pozitívan – ahelyett, hogy helyette gondolkodnál és beszélnél.

Készülés közben hozta elő az Isten a kánaáni asszony példáját. Pozitív példa – amikor a hit által a gondolatolvasó féreg teljesen megsemmisül! Jézus után kiáltozott a lányáért. Kitartóan – bár Jézus negligálta. Biztos, hogy gondolatolvasó féreg próbálkozott: ugyan, hagyd már, hát nem látod, hogy oda se figyel rád? Már a tanítványok szóltak Jézusnak, hogy bocsássa el. **De ő nem adta fel!** Amikor odaért Jézushoz odaborult a lábaihoz: „*URam, segíts rajtam! Jézus erre így válaszolt: Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak*”. Miért mondta ezt Jézus? Miért így, ilyen durván válaszolt? Hát ez lenne az Isten szeretete? Ez a nacionalista gög: zsidók = gyerekek; pogányok = kutyák? Hát Isten szemében nem mindenki egyenlő? „*Az asszony azonban így felelt: Úgy van, URam!*” **Tudom, Jézus, hogy ellened lázadó, bűnös ember vagyok, és nem érdelek semmit, csak kárhozatot! De akkor is tudom, hogy egyedül te tudsz segíteni!** „*De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak*”. (Máté 15:25–27) Látjátok? Nem azt elemezte, hogy vajon miért mondta ezt Jézus? Akkor már nem is szeret... megaláz még jobban, amikor én ilyen alázattal kérem... felfújt hólyag... éppen mint a nyuszika és a medve mesében. De nem ez történt – hanem ennek szöges ellentéte, pedig itt még oka is lett volna rá! Miért történt mégis másképpen? **Mert mindennél erősebb volt benne a hit Jézus Krisztusban!** Látta, tapasztalta, hallotta csodáit, igehirdetését, a Szentlélek erejét – és rábízta, kiszolgáltatta magát Neki teljesen! **A gondolatait nem lehetett ettől eltéríteni. Pedig, lám, Jézus megpróbálta, messzire ment – és mégse!** Mindenféle gondolat-féreg képesek bennünket kicsinálni – egészen addig, ameddig így ki nem szolgáltatjuk magunkat Jézus Krisztusnak! „*URam, te megvizsgálász, és ismeresz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod*”. (Zsoltárok 139:1–5) Ő az, aki pontosan ismer bennünket – és a másikat is! Jézus Krisztus, aki önmagát adta értünk, akinek megváltó, szabadó tette ünnepére készülünk **képes megszabadítani, kiirtani belőlünk a gondolatolvasó féreg beállítódását!** **Vidd elé – és légy szabad: új életre Krisztussal!** Ámen.

2012. 03. 04. Bőjt. 2. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkodásunk féregtelenítése – 9. A vádló féreg.

Lekció: Máté 18: 21 – 35

Textus: „*Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: „Most lett a mi Istenünk az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettették testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig*”. (Jelenések 12,10)

Kedves Testvérek!

Ma lesz szó az utolsó gondolat-féregről, amely áthatja gondolkodásunkat, megfertőzi a lényünket, és amelynek eredménye, hogy nem Jézus Krisztus jó illatát terjesztjük a világban, hanem valami bűzös undorítósságot. Mindegyik gondolat-féregre, amelyeket vizsgáltunk, ez igaz. A 9 részes prédikációsorozat nem merítette ki a témát – hiszen amiképpen mi mind különbözőek vagyunk, úgy a Sátán különbözőképpen igyekszik belemászni és torzítani a gondolkodásunkat. Ezek a prédikációk inkább a Szentlélek Isten segítségével abban próbálnak segíteni, hogy az ige tükrében idejében felismerhessük

azokat a fertőzéseket, amelyeket hordozunk – és megszabaduljuk azoktól.

Látogatóban voltam egy családnál a héten, akik előtte vasárnap voltak templomban – és elmeséltem nekik, hogy mert költözök, dobozokat próbáltam szerezni. Elmentem a Save on Foods üzletbe, de elküldtek, hogy ők azonnal összepréselik – ajánlották viszont a szemben lévő hatalmas Liquor Store üzletet, kérdeztem meg ott. Megkérdeztem, és ők adtak is rengeteg sok-sok dobozt. Hazahoztam. Vicesen mondtam, hogy otthon kezdtem el gondolkodni, hogy ha a kötőzésben segédkező koreai lelkészársam, és gyülekezetem tagjai meglátják ezt a rengeteg piás-dobozt, mit fognak gondolni rólam... Házigazdáim azonnal emlékeztettek vasárnapi prédikációmra: ne vetítsem ki az emberekbe, hogy mit fognak gondolni – ez a gondolatolvasó féreg műve.

Bizony, milyen jó volna, ha minden egyes alkalommal a Szentlélek Isten figyelmeztetne bennünket, ha nem az Úrtól valók a gondolataink! És az a hatalmas működik! Minél közelebb kerül valaki Hozzá, minél intenzívebb Vele a kapcsolat, minél inkább átjárja a gondolkozását Isten igéje, minél inkább növekszik benne a Krisztus – annál inkább Isten gondolatai határozzák meg gondolkodását, annál inkább tud Isten szerint különbséget tenni jó és rossz közt.

Minél távolabb kerül valaki Tőle – annál inkább lesz megkötözött, vak, aki nem képes helyesen, reálisan látni önmagát, környezetét. Egyre inkább saját maga istenévé válik, minden viszonyítás alapjává.

A vádló féreg az ilyen emberekben mindig helyet talál, megerősödik, és rombol. Te vagy a hibás! Miattad történt! Ez vagy az tehet róla. Minden azért van, mert ez ilyen, meg olyan! Jellemző az ilyen emberekre, hogy a környezetükről alig tudnak pozitív dolgokat mondani – ellenben tele van a szívük és a szájuk mindenkiel szemben negatív kritikával. **Senki se maradhat szárazon – csak ő maga.** Miről van szó? Honnan van ez a féreg?

1 A sátán egyik legerősebb eszköze! Jób; Zakariás; Jelenések – **A sátán a vádló!** Miért vádol? Azért, hogy **pusztulásba döntsön.** Elvegye a békességet, biztonságot, hitet, reményt, szeretetet: rossz vagy, nincs benned jó, a bűn erősebb, nincs esélyed, nem szabadulhatsz meg. **Azt akarja, hogy mi is ezt gyakoroljuk egymással szemben.** Ezt sulykoljuk önmagunkba másokkal kapcsolatban, ezt vetítsük ki egymás felé. Miért?

1.1 Azért, mert **ezzel kényelmesen megszilárdíthatjuk pozíciónkat.** Minden másokra mondott vád – engem emel egy-egy centivel a másik fölé, vagy legalábbis nem leszek soha alatta. **1.2** Azért, mert **akkor sem rólam van szó. A vádolás – felelősség elhárítás.** Az én bűneim, rossz tulajdonságaim, magatartásom nem kerülhet előtérbe – ameddig a másiról van szó. Arra senki még csak gondolni sem fog – ha közösön csámcsoghatunk mások hibáin és kielemezhetünk másokat. Így egyáltalán nem kell foglalkozni az én hibáimmal, bűneimmel, rossz tulajdonságaimmal, szeretetlenségemmel, önzésemmel – mindig beszéljünk inkább másokról. **1.3** Éppen ezért aki ebben él, annak számára **a vádolás = önvédelem.** Egyfajta túlélési technika. **Mindent másra vetíteni.** Ezt tette az első emberpár: A férfi vádolta az asszonyt. Az asszony vádolta a kígyót. Mindenki vádolt valakit – miért? **Mert a legjobb védekezés a támadás.** Így róla egyáltalán nincs szó – és a másiknak kell magyarázkodnia!

A vádolás mindig a Sátán eszköze! Isten senkit sem kárhoztat. Jézus mondja: „*Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem. Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon*”. (János 12:47–48) **Hiszen Jézus éppen azért halt meg, hogy mindent eltöröljön, ami minket vádol, kárhozatra juttat.** „*Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől*” **Isten senkit sem kárhoztat – az ember ítéli önmagát kárhozatra azzal, hogy visszautasítja Isten kegyelmét.**

Ezért a keresztények sem kárhoztathatnak, vádaskodhatnak – mert a bennük élő Szentlélek nem vádol, nem kárhoztat senkit! Ha ítélt, azt pozitívan, mentő és segítő szándékkal teszi – azért, hogy bűnbánatra, élő hitre, életre segítsen! Olyan világosan, tisztán és egyértelműen mondta ezt az Úr Jézus: „*Ne ítéljetek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok.* (Ne vádoljatok és nem fognak vádolni titeket.) *Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik*”. (Lukács 6:37) **Amit az újszövetség kárhoztatással fordít – az valójában vádolás.** Ez a kettő egy. **A másik felé fordulás belső indítékát jelzi nagyon világosan!** A megjobbító szándékú, szeretetből fakadó, építő kritika, figyelmeztetés: a másikra figyel, őt segíti, neki akar jót. Az ítélet és vád közben én vagyok a központban. Miközben a másikat tolom előre, aközben csak önmagamra figyelek, hogy nekem legyen jó, hogy az én pozícióim erősödjenek. Az egyik szeretet – a másik önzés. Az egyik az Istentől van – a másik a sától.

2 Mi a következménye? **1 Eltávolít Istentől** – mert önmagam mindig jobbnak látom, mint aki vagyok. Nem Istentől kérem, mutassa meg, ki vagyok én – hanem szubjektív, torz látással viszonyítok. Mindig jobbnak látom magam, mint azokat, akiket vádoló és ítélek. És ez kielégít! **2** Ezért viszont előbb utóbb **eltávolít az emberektől is, mert kiderül, hogy milyen kétszínű vagyok.** Hiszen azt is vádolja az ilyen – akivel másokat ítélt és vádol; csak éppen egy harmadik személlyel teszi. De a kör egy idő után bezárul – és vádló bűne napvilágra kerül. Ilyenkor előfordul, hogy elfordulnak tőle. Ezért keres és talál másokat, akikkel egy húron pendül, akikkel meghitt barátságba kerül, ameddig csak ismét le nem lepleződik... és ez a folyamat ismétlődik újra és újra. **3** Másik következménye a vádló-féreg jelenlétének – az **önteltség!** Nem önmagát ítéli meg, hanem mindig másokat – az ítélező és vádló székébe ül. Ezzel pedig önmagát emeli ki mindenek fölé – mert ő nem olyan. Tele van önmagával. Torz módon lát és torzítva látat maga körül! Mint mikor valakinek szemüvegre, vagy szemmütetre lenne szüksége – de ehelyett azt mondja, hogy tökéletes a látása. **4** Negyedik következménye, hogy **statikusságot, állandóságot okoz. Nem tud változni. Nincs bűnlátása, nincs bűnbánata, nincs megtérés az életében, megújulás, megjobbulás – nincs semmilyen pozitív változás. Betokosodik – és úgy marad. Csak még újabb tokrétegek rakódnak rá.**

Ezt az állapotot úgy hívja a Biblia: halál. Minden élőlény folyamatosan alakul, mert állandó benne a sejtosztódás. A halottban ez a folyamat megáll. Nincs sejtosztódás – ellenben elkezdődik a leépülés. Először nem látszik – de a végén csak a csontváz marad. Ilyen a lelkileg halott ember is – és ez a vádló féreg (és mindenféle más sátáni eredetű gondolatféreg) pusztításának végső célja.

3 Szomorú látni emberek életében, hogy mivé fejlődhet ez a féreg – ha Jézus Krisztus golgotán kihullott vére ki nem tisztítja az életünkből! De ő elvégezte a szabadítást! „*Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak!*” (Róma 8:1–2) **Annak van szabadulás, aki megismeri Krisztus Jézust! Aki előtt nyilvánvalóvá teszi a bűnt és a bűn rombolását – és aki átéli, hogy az Isten megbocsát.**

Jézus példázatában a gonosz szolga rettenetesen nagy összeggel volt adósa a királynak. Tízezer talentum az olyasmis, mint ma 100 millió dollár. „*Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és fizessen*”. Nagyon csak a töredékét tudta volna így is visszafizetni – noha egy életre szétszakítják a családjától és haláláig rabszolga. „*A szolga erre leborult előtte, és így esedezett: légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked*”. Ez teljesen irreális. „*Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát*”. Ez is **irreális és érthetetlen kegyelem!** És akkor ő 100 dénárért (\$100) a másikat börtönbe vetette. Nos, így pusztít a vádló féreg is, mert csak abban tud felnővekedni és pusztítani, aki nem realizálja, látja, tudja – hogy mit engedett el neki az Isten szeretete! Aki nem e szeretetből él, e szeretet szerint él, cselekszik, nem ez a szeretet hatja át a viszonyulásait, gondolatait – hanem önmagát szereti, önmaga istene! Ezért vádol, hibáztat, ítél másokat, helyzeteket – de önmagát nem. Börtönbe veti azt, aki neki tartozik: egy jó szóval, egy hívással, tiszteletadással, közeledéssel, jóindulattal, dicsérrel,

mosollyal, segítséggel, alázattal... bármivel. A vádló féreg mindig ezt teszi, mint ebben a példázatban: börtönbe veti a másikat. De hirdetem nektek Jézus Krisztus szabadító örömeit – mindazoknak, akikben ez a féreg pusztít és azoknak, akik ettől szenvednek: Jézus Krisztus vérével legyőzött! A Szentlélek Isten erejével, legyen igaz rád is: „*Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig*”. Vagyis odaszentelték Neki. Akik hálás szívvel elfogadták váltságshalálát. Akik meglázták magukat előtte, és alázatosan jártak. Akik felvállalták, hogy kegyelmet nyert bűnösök, és hogy Jézusért tőrjenek el megaláztatást, sérelmeket. **Akik számára már Krisztus az első mindenek felett – és nem önmaguk, és nem a világ!**

Ilyen embernek vallod-e magad? Vagy te is vádolsz, beleülve az ítélőszékbe? Nagyon hajlamosak vagyunk rá! Még akkor is – ha éppen ettől szenvedünk! Adjon az Isten világosságot és szabadítást, hogy világitani tudjunk az Isten dicsőségére! Ámen.

2012. 03. 11. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkozásunk féregtelenítése 10. Az irigység féрге. I. Honnan ered? II. Hogyan dolgozik? III. Hogyan lehet megszabadulni?

Lekció: Prédikátor 4:4, Galata 5: 17 – 25; Jakab 4: 1 – 8; I. Mózes 4: 1 – 8

Textus: Jakab 3,13 – 18 „*A szeretet nem irigykedik*”. 1Korinthus 13:4

Kedves Testvérek!

A héten hozta elém Isten azokat az igéket, amelyek alapján egy újabb ártalmas, ránk nagyon jellemző, a gondolkodásunkat torzító gondolat-féregre hívja fel a figyelmünket. Nagyon pusztító, mert teljességgel azonos velünk. A bőrünkben van. Önző lényünkkel azonos. Csak úgy lehet tőle megszabadulni, ha Krisztus valóságosan kiforgatja, átalakítja az értelmünket, lényünket, gondolkodásunkat – hogy megtörténjen a csoda: képesek legyünk kitorzni önző önmagunkból. Jézus Krisztus által lehetséges! Ő ezt végezte el a kereszten – és képes bennünket szabadokká tenni az önátadó szeretetre, szolgálatra!

És mégis – sajnos **a hívő emberekre is nagyon jellemző, hogy elhatalmasodik bennük az irigység.** Megdöbbszem rajta, amikor a Szentírásban utána néztem, hogy az Ószövetségtől kezdve az apostoli levelekig mindenhol jelen van az irigység! Sőt, az első keresztyén gyülekezetekben általánosan elterjedt bűn, probléma volt az irigység. Pál apostol leveleiben: Róma 13:13–14, 1Kor. 3:2–4, 1Kor. 13:4–7, 2Kor. 12:20, Galata 5:17–25, 1Tim. 6:4, Fil. 1:15, Titusz 3:3–7, Jakab 3:13–18, Jakab 4,1–8, 1Péter 2:1–3. Szinte valamennyi apostoli levélben téma. Ennyire jelen volt az első keresztyén közösségekben az irigység! Nahát! De hát ez akkor volt... ma már sokkal jobbak vagyunk...?

1 A Prédikátor könyvében ez áll: „*És láttam, hogy minden fáradozást és sikeres munkát az emberek kölcsönös irigysége kíséri!*” (Prédikátor 4:4) Nem azt mondja az ige, hogy előfordul ilyen is – hanem azt, hogy minden fáradozást és minden sikeres munkát az emberek kölcsönös irigysége kíséri. Miért? „*Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik?*” (Jakab 4:5) **A bűn miatt eltorzult emberi lélek jellemzője az irigység.**

Honnan ered? **Káin azért ölte meg Ábelt, mert féltékeny és irigy volt rá.** Miért szereti Ábelt jobban az Isten, mint őt? Pedig Isten nem szerette őt kevésbé – ezt csak ő gondolta Istenről. Káin ezt vetítette ki Istenre, félregondolta Istent (és nem félre-ismerte – gondolatolvasó féreg). **Isten nagyon szerette Káint: éppen ezért akarta figyelmeztetni a bűnre, a benne lévő indulatokra.** Szerette volna Isten, hogy Káin is meglássa azt, ami a szívében van! A szíve mélyén – amit senki sem lát! Isten szeretete volt, hogy nem szállt fel Káin füstje – hogy elgondolkozzon, magába szálljon. Sőt, még az Úr igéje is

adott hozzá: „Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed? Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatasz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta”. De Káin nem tudott rajta uralkodni. És mi se tudunk. Mert a bűn erősebb nálunk! És az a baj, hogy ezt nem látjuk be – ahogyan Káin se látta be. Nem borult oda az Isten lábaihoz: könyörülj rajtam Istenem, mert irigy vagyok és békétlen! – hanem utat engedett irigy, keserű indulatainak. A kis hólabdából lavina lett – a lavinából halál. Mert ez a sátán taktikája.

Sok ember életében az irigység egészen hasonló módon növekszik fel egyre nagyobbá és nagyobbá, ameddig eluralja az egész embert (a hívő embert is sajnos). Miért van neki többje, mint nekem? És miből? És lesem, hogy megint új ruha, cipő, kabát, ékszer, akármi van rajta! Vagy milyen csodálatos TV-je, új kocsija van, és milyen szép lakása van – nekem meg nincs. És már megint elment nyaralni – én meg nem mehetek! És ő miért egészséges – amikor nekem annyi bajom van? Én járom az orvost, a kórházakat, belőlem él az egészségügy – ő pedig ezer éves és semmi baja. És neki miért olyan jó a házassága – nekem miért olyan pocsék? És neki miért olyan kedvesek, engedelmesek, jóra valóak a gyermekei – és nekem meg miért van annyi bajom velük? És az meg hogyan lehet, hogy ő olyan remek állást kapott és olyan jól keres, olyan biztos egzisztenciája van, és remek kollégái vannak – és én meg már mióta vagyok ugyanott, ugyanannyiért, és ugyanazokkal a rettenetes emberekkel?

Nincs vége a példáknek – mert mindent képesek vagyunk irigyelni. A legkisebttől a legnagyobbig. Mindegy mi az – a lényeg, hogy megkívánjuk. „Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni. (...) Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás ok nélkül mondja: „Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik?” De még nagyobb kegyelmet is ad, ezért mondja: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja”. Engedelmeskedjete az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteiket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek. (Jakab 4,1 – 8) Nagyon sokszor olyan dolgokért is irigykedünk, amelyek rettenetes terhek és keresztek a valóságban. De azt mi nem látjuk, láthatjuk. Hány millió ember szeretett volna lenni Michael Jackson – de nem gondolom, hogy sokan vállalták volna azt az életet, amit ő élt, és meghalni olyan korán.

„Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik?” **A sátán által torzított, manipulált lélek kívánczik irigységre. Nincs olyan ember, aki valamiért ne érezne irigységet, aki valamiért ne lenne irigy a másikra** (akár bevallja, akár nem!) – **csak van, akinek az irigység az egész lényét eluralja, és van, aki ellenállóbb ezzel a kísértéssel szemben.**

„A valódi szenny nem kívül, hanem belül, nem a ruhánkon, hanem a szívünkben található. Minden más folt - tűnjék bármennyire makacsnak is - mosással kitisztítható, vízzel lemosható. Az egyetlen szennyeződés, amelyet nem lehet mosással eltávolítani, a szívünkbe végérvényesen beleivódott **irigység és gonoszság**”. (Elif Safak)

Az irigység – szeretetlenség. Az irigység önmagam torz szeretete, azaz önzés. Azért kívánczik irigységre a lélek – mert nem Isten szeretete élte, hatja át. A bűn választ el Istentől – de Jézus vére megtisztít minden bűntől! Meg kell vallani, le kell tenni Ő elé! Úgy fogom tudni ezt megtenni, ha figyelek Őrá, közeledek felé, és ha tudatosan figyelek rá, hogy ne térjek el tőle! És eközben ő végzi el – hogy megmaradjak az ő útján. Ő a szabadító és megtartó Úr!

Jézus pontosan tudja, mi az irigység! Jézust a zsidók irigysége juttatta a keresztfára. (Máté 27:18) A mi irigységünk! Ő pedig ezt is tisztára mosta kihullott vérével – csak hálás szívvel el kell fogadni és élni kell vele! „Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre; mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr”. (1Pt. 2,1 – 3) Megízleltétek,

hogy szeret! Megbocsátja a bűnt! Nem bűneink szerint bánik velünk! Megízleltük, hogy **végtelen szeretet, és mindenható Úr.** Átformál. Gondja van ránk. Célja van velünk.

Nincs védőoltás az irigység férgé ellen – de **ha a szívünkbe árad az Isten szeretete** (mert áradhat, mert töltekezünk vele), akkor **az nem irigykedik.** (I.Kor. 13) Ez van benne a szeretet himnuszában – amit olyan sokszor szeretünk idézni.

Isten szeretete végzi el, hogy tudjak szívből, őszintén, minden irigység, belső keserőség nélkül együtt örülni a másikkal minden fáradásának, és sikeres munkájának gyümölcsén. Nem irigykedni – hanem vele örülni! Tudjak vele örvezenni az Isten áldásán – hiszen minden onnan van! Tudjak vele hálát adni Isten mérhetetlen jóságáért. És ha ő ezt nem is így látná, tudjak rámutatni arra, hogy Isten minden kegyelmi ajándéka tálum: **nem az enyém, a tiéd, az övé, hanem Istené, amit azért kaptunk, hogy használjuk, kamatoztassuk. Soha nem cél – hanem mindig csak eszköz: Isten országa építésében.** Isten szeretete végzi el, hogy hálás legyek és maradjak minden körülmények közt Istennek mindenért.

Isten szeretete végzi el, hogy ne keseredjek el, ne guruljak be, ha nekem, Isten gyermekének nem jönnek össze a dolgok – és közben meg a hitetleneknek minden sikerül! Ahogyan nagyon tudatosan tette Dávid a 37. zsoltárban. Saját tapasztalatairól, hitharciról és győzelmeiről beszél – erősítette vele önmagát, és erősít vele minket! „*Dávidé. Ne indulj haragra a gonoszok miatt, ne irigykedj a cselszövőkre! Mert hamar elhervadnak, mint a fű, elfonnyadnak, mint a zöld növények. Bízál az ÚRban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhatsz. Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az ÚRra utadat, bízál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az ÚRra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja! Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz! Mert a gonoszok kipusztulnak, de akik az ÚRban reménykednek, azok öröklük a földet*”. (Zsolt. 37:1–9)

Mert ez az irigység központi kérdése: **mire, kire nézel? Csak arra ami, aki a szemed előtt van – vagy Jézus Krisztusra? Amikor irigységgel támad a kísértő – odafordulsz-e hozzá, neki mondd-e el, mint Dávid – vagy maradsz egyedül, mint Káin? Az egyik az élet útja – a másik a halálé. Az egyik épülés és áldás – a másik rombolás és pusztítás.** Hirdetem nektek az Isten szeretetét: „*Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa*”. (1János 3:8) És **ő ezt elvégezte, és győzött!** És ez a szabadtás a tiéd is – fogadd el, élj vele! Ámen.

2012. 03. 18. Vasárnap. Vancouver. C: Gondolkozásunk féregtelenítése – 10. A magamutogató féreg.

Lekció: 2Kor. 20:12–17, Máté 23: 1 – 12

Textus: Filippi 2: 5 – 11 „*Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.*” (Máté 23:11–12)

Kedves Testvérek!

Ameddig Krisztus át nem veszi az uralmat életem fölött, addig az a fontos, hogy megbecsüljenek, előre jussak, figyeljenek rám, tekintélyem legyen, fontos ember legyek (VIP), hangadó, irányadó – abban a közegben, amelyben ezt megtehetem. **Amikor Krisztus indulata lesz valakiben meghatározó, akkor egyre inkább le tud mondani önmagáról. Már nem az az első, hogy őt ünnepejék, rá figyeljenek, őt emeljék ki, ő legyen a középpontban, ő kapjon megbecsülést, tiszteletet – hanem ezek mind elhalványulnak, lehalkulnak, mellékessé válnak, és felerősödik az Úrért és másik emberért végzett önzetlen szolgálat! Nem a magam dicsőségére – hanem az Istenére, és a másik javára, épülésére!** Önmagam odaáldozása – de nem a magam érdekében, hanem önzetlenül másokért. Vagyis

megnövekszik benne a Krisztus.

Senkiben nincs ez meg tökéletesen, azaz úgy, ahogyan Krisztusban megvolt, aki teljesen odaáldozta magát – de ebből a lelkületből lehet kapni. Lehet, hogy valakit ez a lelkület hasson át, töltsön be. A magamutogató féreg ellenszere is a Krisztusi lelkület. „*Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem*”. (János 3:30) **Hogy ő hassa át a gondolkozásom! Leplezze le vak, önző, és kegyetlen magamutogatásom – hogy kegyelméből átformálhasson látó, önmagamról Krisztusért örömmel lemondani kész, az ő eszközeként háttérben munkálkodó és maradó, elégedett, hálás és boldog emberré. Mert biztosan tudom, hogy a helyemen lehetek. Azt végzem, amit nekem szánt: köszönöm, hogy van mit, mert terve van velem. **Alkalmat készít és fel is használ.** Jaj, de jó! **Jaj, de jó, hogy örömet szerezhettem másoknak – illetve: az Úr rajtam keresztül!** Olyan emberré formál, akinek öröm a másik könnyebbsége, mosolya, hálaadása, jóérzése – és miközben minden erejével ezt munkálja, és ő mindennek kiváltója: ő ott marad a háttérben. **Mert nem öneki kell megdicsőülnie – hanem egyedül annak a Jézusnak, akit ő képvisel!** Megvallom nektek őszintén – saját életem példáján keresztül is tudom –, hogy bizony ez néha nehéz. Mert kísért a sátán, azaz a magamutogató féreg, hogy én legyek a középpontba, én legyek az ünnepelt sztár – és hiúságom, óemberem erre erősen rá is rádolgozik. Különösen, ha valami jót tettem, jól dolgoztam, másoknak örömet szereztem – **akkor aratni akarok: dicsőséget, megbecsülést, anyagi és erkölcsi javakat.****

Pedig olyan világosan mondja az Isten igéje: „*Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás és legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz! Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál!? Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki? Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.*” (Lukács 17:7–10) És tudjátok mire mondta ezt Jézus? „*Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a hitünket!”*” (Lukács 17:5) **Tehát a hitünk – a lemondásunk és önátadásunk mértékében növekszik. Minél kevesebb bennünk az óember – annál több a Krisztus.** Valóban egy szolgának abban a korban (és talán ma is) az volt a dolga, a kötelessége, amiről Jézus beszélt. **Aki pedig önként Krisztusnak adta magát – annak az a dolga, kötelessége, hogy életét adja másokért az Úrban. Nem dicséretért, nem kitüntetésért – hanem mert ez a dolga.** Hiszen azt mondja az ige: „*Ő majd (...) nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet*”. (1Kor. 4:5) **Onnan pedig meg is kapja – hacsak itt a földön előre le nem aratta, talán még kierőszakolva is!** Tehát itt a lényeg! Mi van a szívedben? Ki van a szívedben?

Persze kérdezhetné erre bárki: Mi a baj vele, ha szeretne valaki megbecsülést kapni? Ha szeretné, hogy értékeljék, amit jól csinál? **Semmi baj sincs vele – ameddig nem kerül életében a főhelyre az, hogy értékeljék.** Ameddig az értékelés, megbecsülés a tisztességes, szorgalommal, becsülettel végzett munkát motiválja; ameddig jó érzéssel örül és élvezzi munkája gyümölcsét, mások megbecsülését – addig semmi baj vele. Ameddig tudja és éli: mindenért egyedül Istené a dicsőség, ha mindenben, mindig rá mutat! Hiszen mindenben mindig tudja, éli, meghatározza: amije van – mind kapta, sáfárkodásra! Képességeit, adottságait készen kapta, a szorgalmat a kitartást pedig a Lélek munkája végezte el – és ami mindebből lett, ami a végkifejlet, azt is az Isten kegyelme hozta elő, hívta életre: nincs mit mutogatni önmaga dicsőségéből, mert minden dicsőség Istené! **A magamutogató féreg éppen ezt torzítja el – el akarja venni Isten dicsőségét, és az embernek adni: neked és nekem!** Mi meg boldogan, hiúan, büszkén, elégedetten besöpörjük ezt a hamis, magamutogató dicsőséget. Fürdünk a pozíció nyújtotta dicsfényben, az elért eredmény nyújtotta elismerésben – és nem adunk dicsőséget Istennek! **Nem az a baj, hogy valami sikerült, valamiben eredményt érünk el – hanem az a baj, hogy nem Istennek adjuk a dicsőséget!** Nem rá mutat az életünk – hanem önmagunkra! Pedig minden Tőle van, minden az Ő ajándéka, szeretete, kegyelme!

Volt egy hívő király Júdában, Ezékiás. *„Bizott az ÚRban, Izráel Istenében; nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. Ragaszkodott az ÚRhoz, nem tért el tőle, hanem megtartotta parancsolatait, amelyeket az ÚR parancsolt Mózesnek. Ezért vele volt az ÚR, és minden vállalkozása eredményes volt”.* (2Kir. 18:5–7) Fellázadt a hatalma teljében lévő Asszír birodalom ellen – és az Úr kegyelméből megtartatott. Nagyon súlyosan megbetegedett, de könyörgött az Úrhoz, aki meggyógyította. **Egész életében szerette az Urat, rá figyelt, tapasztalta az Úr közelségét, vezetését.** Mégis a magamutogató féreg befúrta magát Ezékiás szívébe is. Asszíria után Babilónia lett az úr. Ezékiás betegsége után ajándékot küldtek neki – *„semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik Ezékiás”.* Miért? Mert mutatni akarta, hogy ő is hatalmas, méltó partnere a birodalomnak. Hogy ő se kisebb, hogy ő is valaki. Ezt egy hívő embernek nem kell bizonygatni. Olyan szépen, igazán ír ugyanerről egészen másképpen Pál apostol: *„Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát. De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”.* (1Kor. 15:8–10) **Ezért Ezékiást sem az fogja igazolni, hogy mi van a kincstárában, hanem az lelkület, amellyel bizonyoságot tesz az élő, benne és általa munkálkodó Istenről – mint Pál!** De Ezékiás az Isten hatalmas tetteiről, az ő kegyelméről, Isten szeretetéről egyáltalán nem beszélt a követeknek! Ellenben mutogatta a vagyonát – ami nem is övé. Isten kegyelme ajándékaival pedig nem szabad visszaélni. Azokat Ezékiás – meg senki más – nem azért kapta, hogy mutogassa és dicsekedjen, hanem azért, hogy szolgáljon vele: Isten dicsőségére, népe javára! Ő viszont mutogatta – pedig nem vitte a sírba. Ellenben a fiai nyakára hozta a babilóniai ragadozókat, akik egy fillérig, és hajtúig elvittek mindent. **Ez is a magamutogató féreg pusztító munkája Isten népe életében.**

Éppen úgy, mint amikor a tanítványok elkezdtek azon a lényeges kérdésen vitatkozni, hogy ki közöttük a nagyobb? *„Ezután versengés is támadt köztük arról, hogy ki a legnagyobb közöttük. Erre ő így felelt nekik: „A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat. Ti azonban ne így cselekedjete, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.”* (Lukács 22:24–27) Lám, még a tanítványok közé is befészkelte magát! **Mert ez a féreg is önmagukkal, önző lényünkkel azonos.** Ki a legnagyobb? Én akarok tündökölni! Még az Úr Jézus mellett, még az ő közelében is! Persze, az nem kérdés, hogy ő az Úr, a Mester – de aztán rögtön utána én jövök! Nem a másik, hanem én! *„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”* (Filippi 2:5–11) **1. Megüresítette önmagát – nem volt tele önmagával!** **Volt hely szívében az Atya akaratát meghallani, megérteni, befogadni, azonosulni vele – és megcselekedni!** **2. Szolgai formát vett fel – mert nem azért jött, hogy uralkodjon, hanem hogy szolgáljon.** **3. Ehhez, ezért megalázta magát – Isten lévén emberré lett, egy istállóban született, végig szolgált, majd meghalt értünk.** **4. Vagyis betöltötte mindenben az Atya akaratát – engedelmes volt mindhaláláig.**

Ez a lelkület van-e bennünk? Magunktól nem lehet – mert természetellenes. **Ellenkezik romlott, bűnös, önző, Isten ellen lázadó természetünkkel.** **Csak ha Jézus kegyelme újjászüli bennünket lehetünk másokká – az ő Lelke és igéje végzi el, hogy ne fájjon, ne háborodjunk fel, ha nem mi vagyunk a középpontban.** A Lélek végzi el, hogy ne könyököljünk, lökdösődjünk, áskálódjunk,

nyomuljunk, veszekedjünk, hogy oda kerüljünk – hanem szolgáljunk: hálaadással minden körülmények közt, az Isten dicsőségére és felebarátaink javára! Kérjük együtt és személy szerint, hogy így munkálkodjon köztünk és bennünk a mi kegyelmes megváltónk, Jézus Krisztus! Ámen.

2012. 03. 25. Vasárnap. Vancouver. C: A rejtőzködő féreg.

Lekció: Máté 23: 23 – 28

Textus: Máté 21: 28 – 32; Galata 2:11–14

Kedves Testvérek!

11 prédikáció szólt azokról a gondolkodásunkba belopódzó tipikus gondolat-férgekről, amelyek eltorzítják normális gondolkodásunkat. Mármint azt a normálisat – amely Isten normájához, akaratahoz, szeretetéhez igazodik. Ezek közt a torzító gondolatférgek közül megvizsgáltuk: múlt féрге, jövő féрге, tökéletesség, nagyító, értéktelenítő, követelőző, gondolatolvasó, vádló, irigykedő, magamutogató férgeket. Azért vizsgáltuk most, húsvét előtt, böjtben, mert így készülünk megváltásunk, új életünk ünnepére. Jézus Krisztus azért jött, hogy az ördög minden csapdájából nyújthasson számunkra tökéletes szabadulást! Ezért halt meg, hogy kiomlott vére elmossa mindazt a bűnt, amelyet odaviszünk bűnbánattal ölelje. Adja az Úr, hogy minél több ilyen gondolatféreg rombolására hívja fel az ige a figyelmet, hogy megszabadulhassunk tőlük Jézus Krisztus által.

Éppen ezért azzal a gondolatféreggel szeretném befejezni, amelyet a legnehezebb tetten érni – és ez a **rejtőzködő féreg**. Ez a gondolatféreg olyan, hogy ott lapul gondolkodásunk mélyén, és mindent megtesz, hogy észrevétlen maradjon. Amikor Isten igéjének fénye belevilágít az életünkbe és sok-sok bűnt leleplez – akkor megbúvik a legárnyékosabb sarokban. És **bizony nem is kerül elő – hanem ott marad, megerősödik, és amikor aztán elő-elő jön, eredményesen rombol!**

Mi ez a rejtőzködő féreg? Általában **titkos, rejtett bűneink**. Öröklött, vagy bennünk kialakult, képes rá, hogy az, aki Jézus vére alatt tudja magát, életét, mégis megszabadulhasson ezektől **önzés-vezérelt gondolat-mechanizmusok**. Rettenetesen nehéz ezeket leleplezni – és mégis lehetséges! Az Isten kegyelme az Úr Jézusban ad egyedül megoldást, és valósággal tisztulhat nagymértékben az életünk.

Bibliai példa. Az Apostolok Cselekedetei írja le, hogy Isten hogyan értette meg látomásban Péter apostollal, hogy előtte minden nép egyaránt kedves, és nincs különbség zsidó és pogány közt – aki segítségül hívja az Úr nevét üdvözül (álom, lepel, rajta mindenféle tisztátalan állat, öld és egyél, amit Isten megtisztított azt ne mond tisztátalannak). Így vezette az Isten az ige és látomások által egymáshoz a pogány-római Kornéliusz századost és a zsidó Péter apostolt. Így lettek testvérekké Jézus Krisztusban. Mégis Pál apostolnak később meg kellett fednie Péter apostolt. „*Amikor pedig Kéfás Antiókhiaiba jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfeddjem. Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokkal. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidó származású testvérektől. Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. De amikor láttam, hogy nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak, mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: „Ha te zsidó létedre pogány módra, és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?” (Galata 2:11–14) Félt Péter a zsidó származású testvérektől – **jobban félt tőlük, mint az Istentől! Mint az Isten által számára olyan világosan kinyilatkoztatott igazság képviselőjétől**. Pedig nem volt félnivalója. Lehet, ösztönösen tette így. Beleivódott. Lehet, észre se vette – csak akkor, amikor Pál apostol szavá tette. Akkor pedig zokon vette, bemérgelődött! Mit piszkálja őt ez a taknyos szájú Pál! Hogyan meri lejáratni őt mindenki előtt? Lám, még a Galatának írt levélbe is beleírta, hogy szétkürtölje mindenkinek! Hát mi köze mindehhez a Galatáknak? Vagy talán csak azért csinálja Pál, hogy ő legyen a vezető apostol, és engem, a legfőbb*

riválisát így tüntessen el? Ki ez? Hát ez ott se volt Jézussal? Én pedig végig ott voltam mellette! Ezeket gondolhatta volna Péter, vagy gondoltuk volna Péter helyében.

No, így dolgozik a rejtőzködő féreg a hívő emberek közt. Nem Kis Pistát és Nagy Sándort említettem – hanem szent Péter és szent Pál apostolokat! Hívő emberek – akiknek szívébe éppen úgy belopózik a rejtőzködő gondolatféreg, mint a miénkbe. Miért? Mert „nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak”.

Hogyan lehet leleplezni? Hogyan lehet kiirtani? **Erre is egyedül az Isten előtti őszinte és teljes alázat adhat megoldást! Ha Péter előbbre tartotta volna az Úr igéjét – mint a zsidó származású testvérek rosszállását, akkor mindez nem történik meg.** Akkor éppen hogy **alkalom kínálkozott volna arra, hogy Péter ismét bizonyosságot tegyen arról a kegyelemről, amit kijelentett neki az Isten.** Ki az első az életünkben? Jézus Krisztus – vagy az emberek megítélése, vagy bármi egyéb? Péter apostolnak bizonyosan Jézus volt – mégis ennek ellenére ez a rejtőzködő féreg képes volt eltéríteni! Mégis: azt is hiszem: **Isten biztosan elvégezte Péter életében, hogy ebből a bukásából is megerősödve álljon fel** – és a következő alkalommal már a kísértő ne diadalmaskodhasson felette! Mert az Isten így szereti azokat, akik az övéi Jézus Krisztus által.

Mert **Jézus Krisztus azt nézi, ami a szívben van – és nem azt, ami a látszat.** Mi meg azt nézzük, arra figyelünk, ami a látszat – és nem arra, ami a szívben van. Ő bennünk is és a másokban is **szeretett gyermekét látja**, akiért életét adta, aki neki kedves, szeretett, akibe nagyon sok értéket helyezett el, és azokat kamatoztatni akarja. A rejtőzködő féreg éppen ezt szeretné megakadályozni!

1 A rejtőzködő féreg elsősorú ellenfele az Isten igéjének megőrzése, és megélése. Ahogyan a két testvér példázatában olvastuk: van, amikor valaki ellenáll az Úrnak, és azt mondja: nem megyek – de aztán Isten igéje a Lélek által elvégzi benne a megtérés munkáját, és mégis teszi engedelmesen azt, ami az Isten akarata.

A rejtőzködő féreg munkája éppen az, amikor valaki világosan megértette, hogy mi az Isten akarata – még ki is mondta rá: igen, Jézus: és **aztán mégsem teszi.** **A fülig ér az ige – de a szívig már nem!** Mert ha a szívig ér – akkor létté lesz, engedelmességgé, tettekké, gondolkodássá, viszonyulássá. A rejtőzködő féreg pedig éppen ezt nem akarja. Azon dolgozik, hogy nagyon jó vallásosoknak higgyük magunkat, akik felette állnak sok-sok hitetlennek és vallástalannak – és közben ne lássuk temérdek bűneiket, amelyekkel megszomorítjuk az Urat, és fájdalmat okozunk egymásnak. **Azon dolgozik, hogy olyan kétszínűek legyünk, mint Péter apostol, vagy amit Jézus mondott:** „*kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel*”. **Aki teszi, éli az ígét, aki kitarja a szívét, fülét az Úr előtt – az kedves Neki!**

2 A rejtőzködő féreg második számú ellensége az Úrral való élő imakapcsolat. Akkor tud a féreg támadásba lendülni, amikor nem Neki mondom el a dolgokat, nem rá bízom az egész életemet, nem Neki adom át magam. Mert **ha imádságban ölé vizsem, ha ölöttem állva átgondolom – már azonnal látnom kell, hogy az nem az Ő útja, akarata.** Ha ezt tette volna Péter apostol, akkor azonnal a Szentlélek eszébe juttatta volna azt a csodálatos kijelentést, amelyet megérthetett a pogányok és a zsidók közötti egyenlőséggel kapcsolatban. Akkor már imádság közben elszégyellhette volna magát, már attól, amit gondolt. Akkor imádság közben felbátorodott volna a bizonyágtevő magatartásra a zsidók előtt: ő Jézus Krisztusért mindenben felvállalja azokat, akikkel a zsidók nem tartanak közösséget. Neki ez már nem számít – mert ők már többek, mint a zsidó honfitársak: ezek a pogány származású hívők nekik testvérei a Krisztusban!

Ahhoz viszont, hogy ezt így átgondolja, hogy ezt így megvilágosíthassa a Szentlélek, ehhez imádkozó, alázattal, hittel az Úr előtt álló lelkület kell! Mert ha ez nincs, a rejtőzködő féreg előugrik a sötétből, ahol megbújik – mert az jellemző rá, hogy mindig jelen van, ott van némán, csöndesen a háttérben – és akcióba lép: deformálja, eltéríti a gondolkodásunkat, ezzel az életünket! (Megfigyeltem

– bibliai példák, saját, és mások életében egyaránt: **ha az élő imakapcsolat meggyengül, a sátán azonnal támad!**)

3 A rejtőzködő féreg harmadik ellenszere a testvéri közösség! A kegyelmet nyert emberek szeretet-közössége, ahol nem egymás fölé vagy alákerülésről van szó – hanem egyedül a másik szeretetéről. Nem azért figyelmeztette Pál Pétert a nyilvánosság előtt, hogy lejárassa, megalázza, és fölé kerülhessen – hanem egyedül azért, hogy tisztuljon testvére élete, akit az Úr olyan különlegesen használ országa építésében. Ettől még Péter köszikla hitvallása maradt az Isten egyháza alapja: „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia*”. Ettől még Péter prédikációjára alakult meg az első, 3000-es keresztyén gyülekezet! Ettől még Péter maradt az egyik vezető apostol – **de egy bűnre így mutatott rá Isten egy hívő testvérén keresztül, amelyből meg kellett tisztuljon az élete.**

Két kérdés: **szeretjük-e az Urat és egymást annyira, hogy ezt így gyakoroljuk?** Ha nem, akkor a rejtőzködő féreg boldog, mert még sokáig garázdálkodhat – mi pedig a másik háta mögött szörnyülködünk sokszor kölcsönösen, hogy a másik milyen! **Senki nem épül – különösen nem az Isten országa!** **Tegyük ezt a szolgálatot, imádságos szívvel, óriási alázattal, mint kegyelmet nyert emberek – Isten országa épülésére és felebarátaink javára!** Tegyük ezt úgy is, mint Pál, és úgy is, mint Péter! Alázattal és szeretettel mondjuk – alázattal és szeretettel fogadjuk!

És aki a bűnöket megbocsátja, vétkinket háta mögé veti, eltörli, és el is felejtí – az Úr az, aki Önmagát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogy kimentsen minket minden bűnből! **Áldott legyen Jézus Krisztus szent neve, aki az élet és szabadulás forrása!** Áldott legyen, hogy megváltásunk ünnepére készülhetünk, és áldott legyen, hogy ő most is hatalommal munkálkodik közöttünk! **Nézz rá, a golgotán, hogy életedet munkálja feltámadása – kitisztítva vérével az összes gondolatférget, és megerősítve bennünk az ő akarat iránti engedelmisséget!** Ámen.

2012. 04. 01. Virágvasárnap. Vancouver. C: „Eszközhasználóból - használható eszköz!”

Lekció: Máté 21: 1 – 17

Textus: Máté 21: 3

Kedves Testvérek!

Azt tanították nekünk, az a szekuláris, Darwini antropológiatörténet egyik alaptétele, hogy a homo sapiens-t az eszközhasználat emelte ki az állatok sorából. Először a pattintott kőeszközök, majd az egyre fejlettebbek. **A keresztyén antropológia szerint viszont – az embert az Istennel való kapcsolata emelte minden más teremtmény fölé.** Az, hogy kapcsolatba kerülhet, sőt, beszélgethet vele, az alkotóval – és tudatosan engedelmeskedve valósíthatja meg az ő tökéletes akaratát; és ezzel lehet teljessé az élete, lehet a helyén, ábrázolhatja ki az Isten dicsőségét! Tehát **nem az teszi őt emberré, hogy ő eszközt használ – hanem egy lépéssel előbb: hogy ő eszköz lehet Isten kezében!** Éppen az Isten mutatja meg neki, érteti meg vele, hogy eszközt használjon. Minden nagyobb tudós, mélyen belegondolva a tudománynak abba a részletébe, amelyet vizsgált – eljutott erre felismerésre: van valaki felettünk, aki, aki tökéletes Úr.

Aki viszont már az Úrral jár, annak állandó tapasztalata – hogy az Úr használja. Újra és újra rácsodálkozik, hálát adva döbben rá: a legkülönfélébb módokon vezeti az életét, találkozásokat munkál, alkalmakat készít, helyzeteket teremt, amikor megéli a hitét. Ezek közben pedig végig tapasztalja, hogy Valaki vezeti, motiválja, indítja, és

valósággal szájába adja a szavakat! (Pünkösdkor Péter, Fülöp és az etióp kincstárnok, Pál és Félix helytartó, minden hívő ember.)

Isten dicsőségének hirdetőivé, eszközökké lettek a virágvasárnapi tömeg is. Nem is tudták mit mondanak, amikor pálmaágakat terítettek Jézus elé, és ezt kiáltották: „*Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.*” Mind ünnepelték, dicsérték Jézust, aki olyan sok jót tett, gyógyított, szépet tanított. **Ő az igazi vezető! Nem olyan tehetetlen, mint a hivatásos politikusok, hanem neki hatalma, kisugárzása van. Ez kell nekünk!** Istentől küldött vezető, megváltó, messiás.

Nem a bűnökből szabadító, bűnbocsátó Urat ünnepelték, aki halálával eltörli vétkeinket – hanem egy vallási, politikai vezetőt. Nem értették azokat az ószövetségi ígéket sem, amelyek órála szóltak.

Pedig ő azért jött, hogy helyreállítson minket, használhatókká tegyen, összehangolja tudatos eszközeit, amelyek mind Őt dicsőítik. Jézus Krisztus azért jött, született karácsonykor, végezte el a váltságművet, mert szeret, meg akar menteni; és mert szüksége van rád, terve van veled, hogy te is teljes emberré lehess – Isten eszközévé. **Hogy ne te akard használni Istent a magad dolgainak a megvalósulásában** – hanem, **hogy megtapasztald, hogyan munkálkodik a szeretet rajtad keresztül!** Hogy Ő használhasson szabadon Téged az Ő dolgainak a megvalósításában.

Jézus Krisztus virágvasárnap már a keresztre készült. Ám ezelőtt őt dicsérte és dicsőítette minden és mindenki. Az Isten ezt így tervezte el – és így valósította meg. Millió apró tényező kellett hozzá, hogy éppen így álljon össze, ahogyan történt! Gondolj bele! **Előzmények, tanítványok, időjárás, időzítés, hogy annak a rengeteg embernek éppen így indította a szívét, az a szamar a csikójával együtt...** „*Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása*”. (Ézsaiás 62:11, Zakariás 9:9) Amit Isten már előre kijelentett prófétája által – azt beteljesítette. Mindig ő intéz! Csodálatos szervező. Éppen akkor hozták ki Nainból az özvegyasszony egyetlen, halott fiát, amikor Jézus arra ment. Éppen akkor volt Jézus a galileai tenger partján, amikor Péter és társai visszaérkeztek a halászatból. **Felsorolhatatlan az „éppen akkor” események egész sora – nemcsak a Bibliában, de valamennyiünk életében is.**

Egy híres evangélistának mondták egyszer, hogy milyen rengeteget dolgozott, milyen hatalmas munkát végzett: kórházakat, árvaházakat alapított, milliókat vezetett Jézushoz, élő gyülekezeteket szervezett. Ő erre csodálkozva csak annyit válaszolt: dehogyis, én csak tettem azt, amire Isten indított, mentem arra, amerre ajtót nyitott. **Ő az, aki hatalmasan munkálkodik! Dicsőség Neki mindenért!**

1 Jézus elküldött két tanítványt, hogy az előttük lévő faluból hozzanak el egy szamarat a csikójával együtt. Eszköz a két tanítvány, akik teszik, amit Jézus mondott („*A tanítványok pedig elmentek és úgy cselekedtek, ahogyan Jézus parancsolta nekik*”) – és csodát tapasztaltak! Ott volt, elengedték, Jézus bevonult! Azzal munkálták Jézus dicsőségét, hogy tették, amit mondott!

2 Eszköz a számár. Ókorban királyi hátság állat volt – később az aláztat és békeszándék jele. A ló harcra – a számár munkára való volt. **Jézust hordozta – és mert őt hordozta, az ő dicsőségét munkálta! Ha aláztat Jézust hordozod, az ő dicsőségét munkálad, te pedig eltűnsz a háttérben – akkor leszel áldott!** Ha a buta számár azt hitte volna, hogy ő a fontos, akkor egyszer, amikor újra csak terhet hord, hatalmasat csalódott volna. Hiszen nem őt ünnepezték – nem ő volt a középpont (bár neki lehet, hogy úgy tűnt), **hanem Jézus, akit hordozott!** Bárcsak így hordoznánk mi is őt – mint a már idézett gyülekezet és kórházalapító misszionárius.

3 Eszköz a virágvasárnapi tömeg az Úr Jézus dicsőítésében – amit az Isten már évszázadokkal korábban kijelentett prófétája által. A tömegből senki sem tudta ezt akkor – hogy ők mind Isten eszközei Isten egyszülött Fia dicsőítésében: akit azért küldött el az Isten, hogy megmentse az emberiséget a kárhozattól. De tették, tudattalanul, más alapállásból – mert Isten így indította őket.

Mind-mind eszközök. „Az Úrnak szüksége van rájuk”. **Tudattalanul is felhasználhatja őket – de még inkább szeretne minket használni tudatosan, mint engedelmes eszközeit, országa építésében!**

„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (János 4:23–24) **Teljes emberré akkor lehetünk, ha eszközökké leszünk Isten kezében ott, ahol, amiben használni kíván.** Hajlandó vagy-e neki átadni magadat? Hajlandó vagy-e engedelmeskedni, megtenni, amit mond, amire indít?

Homo sapiensből így lehet homo Christianus. Eszközhasználóból – használható eszköz! Az Úrnak szüksége van rád! Hív, zörget, keres – engedj neki, fogadd el, hívd be a szívedbe, indulj el felé, hogy elindulhass Vele! Ámen

2012. 05. 27. Pünkösdvasárnap. Vancouver. C: Az Istennel való személyes kapcsolat Lelke.

Lekció: Ap.Csel. 2: 1 – 8, 14 – 18, 21 – 24, 32 – 33, 36.

Textus: 1Korinthus 2: 4 – 5, 9 – 10, 12 – 14

Kedves Testvérek!

Az egyház születésnapján, a Szentlélek kitöltésének ünnepén Isten szeretetére emlékezünk. Arra, amiről azt mondta az Úr Jézus: „*Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.*” (János 14:18) Amikor feltámadása után, Jézus a tanítványainak missziói parancsot adott, akkor ehhez ezt ígérte: „*és íme, én veletek vagytok minden napon a világ végezetéig.*” (Máté 28:20) De hát hogyan, ha egyszer elment? Úgy, hogy **elküldte a Szentlelket!**

De ki ez a Lélek? Ez a Lélek nem valami titokzatos kísértet, nem is valami ismeretlen égi hatalmasság – hanem egyszerűen és röviden: **Jézus Lelke, az ő jelenvalósága. Ahol ő jelen van, ott megváltoznak a dolgok, ott átalakul minden –** ezt mondják, mutatják nekünk a pünkösd képek. **Legfőképpen maguk az emberek változnak meg.** A befelé forduló, félelmes szívű, egymással összebújó, rettegő tanítványokból, akik bezárt ajtók mögött, megbújva éltek, imádkoztak – **új életre jutott,**

felszabadultan örülő, másokat is a maguk örömeiben részeltető emberek lettek. Akik nem mertek kimenni a házból, akik nem tudtak két értelmes mondatot elmondani Jézusról – most bátran, folyékonyan, erővel, meggyőzően tesznek bizonyosságot Jézus Krisztusról.

Úgy nevezi őket az ige, hallottuk az előbb: „*lelki emberek*”. Mert a Biblia szerint vannak lelki emberek és vannak nem lelki emberek. És nagy különbség van közöttük. **A lelki ember életében jelen van Jézus – a nem lelki ember életében nincs jelen, vagy csak alkalmi látogató.** A nem lelki ember az, aki még nem Jézus jelenlétében, vagy úgyis mondhatjuk: **nem a Szentlélek erőterében él.** Ezért önmagára utalt – de nem is akarja, hogy bárki beleszóljon az életébe. Magában van saját érzéseivel, gondolataival – ezért leginkább önmagával, néha a körülötte élőkkel beszél meg a dolgait: de mindennek alfája és ómegája önmaga. Nagyon sokan éppen ezért magányosak, mert saját maga építményét félti a másiktól is.

A lelki embernek társa Jézus Krisztus. Vele beszél meg élete minden történéseit és Neki rendeli alá egész életét. Rá figyel, **Vele van élő kapcsolatban – a Szentlélek által.** Hallja az igét, és érti az igét – mert a Szentlélek megvilágosítja a számára. Miután pedig megértette – a Szentlélek hívja életre azt, amit hallott, amit tanult Istentől. Erre mondta azt Jézus: „*És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek*”. (János 6:45)

„*A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek*”. (János 14:26) A Szentlélek által hallják meg, fogadják be az igét – és a Szentlélek által végez az munkát szívükben, életükbe, jut eszükbe, amiket Jézus mondott – hogy aztán egész magatartásuk, gondolkodásuk, viselkedésük az Isten akaratához igazodjék.

Olyan ez, mint a gyógyszer. Nem attól gyógyulok meg, hogy lenyelem (hallom). Még csak attól se, hogy a gyomromba kerül (megérint). Hanem attól, hogy a benne lévő hatóanyag felszívódik és elterjed a szervezetemben. Sőt, **éppen oda koncentrálódik, ahol a baj van, hogy legyőzze az ártó baktériumokat, vírusokat, sejteket, és az épeket megerősítse.** Hasonló munkát végez bennünk a Szentlélek az ige által – hogy Isten gyermekeivé legyünk és kiábrázolódjék bennünk, rajtunk Isten szeretete!

Ami azután **életet munkál – bennünk és körülöttünk.** **A Szentlélek hoz közel minket egymáshoz, akik Jézus Krisztusban vagyunk.** Akiknek társa Jézus, akik a Szentlélek uralma alatt élnek – azok egy csapatba tartoznak. Azok megismerik, felismerik egymást. Ugyanarra a frekvenciára van hangolva a készülékük. **Összehangolja őket Jézus.**

Mint a rádiózás összehozta az embereket, amikor még csak egy-egy háznál volt készülék. Hallgatták a rádióból a híreket, programokat – sokszor több család közösen, összebújva – aztán úton, útfélen, boltban, munkahelyen arról beszélgettek. Már azokkal, akiknek szintén volt lehetősége hallani. Hallgattad azt a riportműsort? Mit szólsz, milyen érdekes volt? Hallgattad a tegnapi estét? Nekem az a poén tetszett a legjobban, hogy... És összehangolódnak, mert van közös téma, ami összehozza őket.

Mennyivel inkább a Szentlélek – már azokat, akik szintén ezen a frekvencián vannak. Akik szintén lelki emberek. Olvasom azt a könyvet, amit Dr. Cserepka Margit nénitől kaptam. Ő Kanadában orvosnő volt, a férje pedig Torontóban magyar baptista lelkész – de az Úr elhívta őket a küldetésbe. Bolíviába kerültek, ahol először 4000 méteres magasságban lévő városban, La Paz-ban szolgáltak, majd 2000 méterrel lejjebb – az őserdőben. A könyvben úgy fogalmaz: a zöld pokolban. Magas páratartalom, sűrű dzsungel, mérges kígyók, pókok, férgek, vadállatok, hihetetlen tudatlanság, farkastörvények, mert civilizáció (rendőrség, közigazgatás) nem volt. Döbbenetes dolgokról számolnak be a könyvben – de a legérdekesebb az, hogy mindig, mindenhol az Úr Isten mégis küldött lelki testvért, akivel, akikkel az együttlét erő adott, akik által az Úr tovább segítette őket – vagy ők azt a

másikat. De akik által kölcsönösen felbátorodhattak hitre, türelemre, munkára, szolgálatra – mikor mire: a Szentlélek által. Akinek van már ilyen Szentlélek-adóvevője, mert Krisztusnak adta át bűnös, nyomorult életét, és igéje által Vele állandó kapcsolatba került – az ugyanezt tapasztalja. Mert a Szentlélek Isten végzi ezt – ahogyan összehangol minket Jézus Krisztusban!

Házaspárok csodálatos megtapasztalása ez – amikor igeolvasás és imádság után, közben ugyanarra gondolnak, vagy csak amikor imádság után sokféle feszültségek, gondok közben is megerősödik köztük a szeretet; mert kiapadhatatlan szeretetforrásból árad, akivel mindketten összekapcsolódtak.

Lelki embernek vallod-e már magad? Tudod-e, hogy miről van szó? Tapasztaltad-e már? **Aki még nem tapasztalta – könyörögjön Szentlélekért!** Nyissa ki a szívét Jézus előtt – vallja meg neki bűneit, nyomorúságait, amikért csak halált és kárhozatot érdemel – fogadja be szívébe ezt a könyörülő Urat, és kérje vezetését: akkor adatik a Szentlélek ajándéka!

A héten csütörtökön Portlandba repültem temetési szolgálat elvégzésére. Ott voltam húsvét környékén is, és akkor egy kedves, hívő idős nénit is megismertem, ő is vett úrvacsorát – őt hunyt el és vettünk tőle egy időre búcsút. Kértem Istentől, hogy lehessen utam az ő dicsőségére és használjon engem. 10 körül érkeztem meg. A gyászoló család várt a reptéren – de elvittek egy vendéglátó egységbe (kocsma, étterem, pizzeria, éjszakai mulató egyben), hogy a tulaj jó barátjuk, és majd megebédeltet, vigyáz rám, és elvisz abba a templomba, ahol a temetés lesz, mert nekik addig még sok dolguk van, amit el kell intézni. Leültem hát egy asztalhoz, és kértem egy teát. Kis idő múlva odatelepedett mellém a hozzám hasonló korú tulajdonos, és elkezdtünk beszélgetni. Először általános hitkérdésekről – majd egészen konkrét problémákról, amelyekre kereste hitből jövő válaszokat. És a Szentlélek Isten vezette a beszélgetést. És egymás után jutottak eszembe az igék (magyarul, úgyhogy próbáltam fordítani angolra) – de a beszélgetőtársam New Yorkban vallásos olasz családban nőtt fel, tehát voltak igék, amelyekre utaltam, ő pedig elmondta, vagy befejezte. Így telt el ez a két óra várakozás – amelyben végig jelen volt a Szentlélek. Úgy váltunk el, hogy megköszönte a beszélgetést – de ez a köszönet nem nekem szólt, hanem annak, aki ezt intézte.

Mindenkinek, aki lelki ember – vannak hasonló tapasztalatai, élményei. Mindenki, aki lelki ember, akinek van rádiója, és jó frekvencián veszi az adást – **a Szentlélek Isten eszközévé lesz.** Mert *„mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk. Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással, a lelki dolgokat a lelki embereknek magyarázva”.* Vagyis amit a Lélek megértetett velünk az igéből – azt adjuk tovább: a Lélek vezetésével! Ő értette meg – Ő adhatja tovább. És mégis kell az én aktív részvételem – engedelmisségem, aktív szolgálatom, odaszánt időm, sokszor lemondásom, alázatam: **amelyek által képes munkálkodni a Szentlélek.**

Miközben ezzel a vallásos háttérű fiatalemberrel beszélgettem, aki sok igét ismert – meglepő volt számomra, hogy mégsem ismerte Jézus Krisztust. Amikor összefoglaltam mindazt, amiről beszélgettünk, és mondtam neki, hogy egyedül Ő a megoldás – akkor azt válaszolta, hogy nem, mert mi van azzal több milliárd emberrel, akik soha nem ismerhetik meg Jézust. Mondtam neki, hogy Isten szeretet, és hogy ő ezt is jól és bölcsen intézte – de erre legyintett. Ameddig valaki maga nem éli át az Isten bűnbocsátó szeretetének mélységét és magasságát, ameddig valaki maga nem szabadul meg a Sátán töréből; ameddig nincs meg az adó-vevő, amellyel ezt adást képes lenne fogadni – addig nem képes befogadni azt, amiről így az apostol: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által”.

Mert *„a nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni”.* **Ezért imádkozunk**

Szentlélekért, hogy mindig megérthessük Isten Lelkének dolgait – az Ő élő és ható Igéjét! Imádkozzunk szereteteinkért, embertársainkért, akikért felelősséggel ruházott fel Isten – hogy képesek legyenek lelki módon fogadni Isten Lelkének dolgait, az élet dolgait, a megváltás örömhírét! Hogy bűnbocsánatot, és életet nyerjenek! Életet - mert a **Szentlélek az Istennel való személyes kapcsolat Lelke! A mindennapos Isten-kapcsolat. Élj benne, élj vele! Ámen.**

2012. 11. 11. Vasárnap. Vancouver. C: Isten megkísértett szolgálói.

10. Vágyakozásaink az ige mérlegén. 1. Bűnös vágyak. 2. Vágy-irány-váltás. 3. Az Úr szerinti vágyódás – 3.1. A Vele való közösségre! 3.2. A testvérekkel. 3.3. A mennyi otthon után.

Lekció: Zsoltárok 139: 1 – 18; 1Péter 1: 13 – 16; 4: 1 – 5.

Textus: *Eleveníts meg igazságoddal, mert vágyódom utasításaidra.* Zsolt. 119,40

Kedves Testvérek!

A világból valók vagyunk – ezért telis-tele vagyunk különféle vágyakkal. Képmutató módon – sokszor a keresztyének ezekről nem beszélnek, illetve nagyon szenteknek mutatják magukat, mintha ők mentesek lennének bármi testi, földi vágytól: **márpedig ezektől mi sem vagyunk mentesek.** Mindig vágyunk valamire, mindig álmodozunk valami után. Gergő technikai ember. Vadászgépeket szerel – ha megengedik a szerelők, hogy ott legyen velük, mellettük. Nagyon szereti a szép autókat. Ezért elmentünk először a Harley Davidson üzletbe, aztán az Aston Martin, Ferrari, Meseratti, Porsche, Mercedes, Jaguar, Audi, Land Rover, Ford, Hyundai autószalonokba. Megcsodáltuk ezeket az autócsodákat. Beleültünk a \$245,000-os Ferrariba éppúgy, mint a kicsit olcsóbb Jaguarba – és megbeszéltük, hogy milyen gyenge autók. Szerettem volna elvinni a UBC-n az antropológia múzeumba – de ő inkább oda kíváncszott, mert ilyen autókat, ennyit egy helyen nem lát. Ez is olyan volt, mint egy múzeum.

De nem akarunk álszentek lenni – azért eljátszottunk a gondolattal, hogy milyen is lenne egy ilyen kocsit vezetni, ilyen kocsival járni. Mindenki eljátszik a gondolattal. Mint például, amikor csodálatos házakat lát, kívülről, belülről – és felébred benne a vágy: oh, ha én is ilyen szép házban lakhatnék. Vagy amikor arra vágyik a férj vagy a feleség, amit házastársától nem kap meg (nem tudom mire gondoltok, de én ilyenekre: mosogatás, bevásárlás, masszírozás, konyhafelmosás). Vagy amikor arra vágyik a beosztott, hogy vezető lehessen. Vagy a beteg, hogy egészséges. Vagy a magányos, hogy társas. A boldogtalan, hogy boldog.

Tele vagyunk vágyakkal – mi, hívő emberek is. Vannak vágyaink, amelyek beteljesülnek – és vannak soha be nem teljesülő vágyaink is. **Vágyakozásaink az ige mérlegén!**

Alapozásként elmondható, hogy vágyaink – lehetnek Isten által használt eszközök az ő akaratának megvalósításában; és lehetnek kísértések amelyek messze eltávolítanak Tőle. Például az a vágyunk, ami a másik nem irányában él bennünk – hatalmas áldás, amely a családi életben, és az életfenntartásban gyümölcsozik. De ez a vágy lehet sok kisiklott élet, és rengeteg szenvedés okozója is.

Az a cél, hogy ahogyan egész lényünk, úgy a vágyaink is Istentől megszenteltek legyenek. Vagyis – az Úr Jézus példáját követem! Őt nem a vágyai vezérelték – hanem Isten akaratának megvalósítása.

1 Mert az a baj, hogy a mi Istentől elfordult, romlott, bűnös emberi természetünk, belsőnk, szívünk nem az Isten akaratával összhangban termeli, hozza fel bennünk a mi vágyainkat – hanem azzal ellentétesen. Azt mondja az Isten igéje, úgy jellemzi azokat, akik így élnek, hogy: „*vágyaik útján járnak*”. (Júdás 1: 16) **Vagyis állandóan aktuális vágyódásaik telítik be a gondolataikat – és ez rányomja a bélyegét egész életükre!** Mert nem az adott élethelyzetekben az őket elhívó és megszentelő Isten aktuális vezetését,

akarát akarják megérteni és megélni – hanem saját belső vágyaik mozgatóját, motiválják őket.

Hívó keresztyén gyülekezetnek, Jézus Krisztusban elhívottaknak írja Jakab apostol: *„Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? Kívántok valamit (vágyódtok valami után), és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni”*. (Jak. 4,1 – 2) Mert nem Isten dicsősége és a szolgálat van előttek, hanem saját, önző vágyaitok kielégítése.

Félreértés ne essék – Isten ismer minket, mert ő alkotott. Ismeri a vágyainkat is. Nem akar börtönbe, kalodába zárni, vagy bármitől megfosztani – de **azt akarja, hogy neki rendeljük alá, és az ő szeretete kerüljön az első helyre**. Gergely zsenge ifjúkorában pilóta szeretett volna lenni – vágyott repülni és vonzotta a katonaság. Aztán Isten ezt lezárta az életében, elhívta a maga követésére, majd lelkipásztornak. Aztán – amikor már mindent Neki átadott – Isten ezt is megadta, visszaadta. Ott használja, ahol kiteljesedhet, amit szívvel, lélekkel, örömmel tud végezni – **beteljesítette a vágyat, kicsit másképpen**.

Tudjátok ez nagyon jellemző Isten munkamódszerére. **Amikor valaki valamit, bármit, igazán mélyen és igazán belehelyez az Isten atyai kezébe, mert kiengedi a maga kezéből, azaz képes imádságban, hitben vágyait, szándékait rábízni teljesen az Úrra – akkor szokott történni az, hogy az Úr elveszi azt a valamit, esetleg valakit, megújítja szolgáját, majd másképpen visszaadja, hogy lehessen igazán az ő dicsőségére és gyermeke javára**.

De azt is világosan mondja az ige: *„meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között tudja megtartani az ítélet napjára. Különösen azokat, akik tisztátalan vágyaik után mennek, és az Isten felségét megvetik”*. (2Pt. 2,9–10) Vagyis, **amikor az ember vágyai akadály az Istennel való kapcsolatban** – akkor az **bűn!** Isten szeretete mutassa fel azokat a vágyainkat, amelyek ilyen bűnök az életünkben, hogy Jézus Krisztus adhasson ezekből megtérést, és szabadulást!

2 Hiszen: *„Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt”*. (Galata 5:24) Tehát a vágyaink is Krisztusban újulnak meg – vágy-irány-váltás történik! *„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára*

nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: **tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.** Tisztességesen éljétek a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent”. (1Péter 2:9–12)

„Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. Mint engedelmes gyermekek **ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz,** amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Péter 1:13–16)

„**Többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életeitek hátralevő idejét.** Bizony, elég volt abból, hogy a múltban a pogányok szokása szerint kicsapongásokban, kívánságokban, részegeskedésekben, dorbézolásokban, tivornyázásokban és szentségtelen bálványimádásokban éltetek. Azért haragusznak rátok, sőt káromolják Istent, mert nem rohantok velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba a posványába. De számot fognak adni annak, aki készül itélni élőket és holtakat. (1Péter 4:1–5)

Legtöbbször testi, vagy bármilyen más vágyaink, ami személyiségünk része – nem tűnnek el teljesen.

Hanem azt mondja az ige: nem ahhoz igazodunk – hanem Krisztushoz! És akkor mi lesz a vágyainkkal? **Testi vágyak = pórázon. Az Isten ígéjének kontrollja alatt!** Gergely nem autósújságot olvas a laktanyában szolgálata ideje alatt – hanem Bibliát, mégpedig azokkal, akik rábíztak! De ettől még szereti és szeretheti a technikai dolgokat. Úgy mondta ő maga: ebben is az Úr Isten nagy bölcsességét látja, amit megengedett megérteni az embereknek!

3 De elsősorban már nem erre vágyik – mert **Isten átformálta benne a vágyakozás irányultságát.** Hogyan, mire? Három dolgot szeretnék röviden említeni az Isten ígéjének kijelentése alapján, amire átformálja Isten a hívó ember vágyakozását.

3.1. Legelső és legfontosabb: az Úr utáni vágyódás! „Hadd halljam minden reggel, hogy hűséges vagy, hiszen benned bízom! Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem”. (Zsoltárok 143:8) „Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten!” (Zsoltárok 70:5) **Mert Jézus Krisztus szabadításából élnek! Mert Neki adták drága véren megváltott egész lényüket!** Mert tudják, hogy **semmijük sincs, csak bűneik – és minden az Isten szeretete és kegyelme!** Éppen ezért igaz rájuk, ránk az ige: „Kinyitom számat és lihegek, úgy vágyódom parancsolataid után”. (Zsolt. 119:131) Mint a kútnál az a samáriai parázna asszony, akihez közel jött Jézusban az Isten szeretete – és azt a vizet kínálta, amiből ha iszik, soha többé meg nem szomjazik. Amely eligazít, vezet, éltet. **Vágyódsz-e az Úr után?** „Eleveníts meg igazságoddal, mert vágyódom utasításaidra”. (Zsolt. 119:40)

3.2. A testvérek utáni vágyódás: „Most pedig, mivel már sok éve vágyódom arra, hogy eljussak hozzátok, amikor Hispániába utazom, el is megyek hozzátok. (Róma 15:23) „Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével”. (Filippi 1:8) „Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim!” (Filippi 4:1) A vágyódás egy másik, Krisztusban megújult iránya: vágyódás a Krisztusban testvérekkel való közösségre! Azért is nagyon vártam, és különösen nagy ajándék volt számomra a Gergellyel való találkozás és az együtt töltött idő, mert gyermekkori barátok vagyunk – de annál sokkal inkább az, hogy Krisztusban testvérem! Együtt olvastunk igét, bontottuk ki az üzeneteket, imádkoztunk – lelki értelemben is ajándék és felüdülés volt számomra, számunkra ittléte. **Ilyen minden hívó együttlét, bibliaóra, de még egy baráti beszélgetés is – amikor jelen van a Lélek, mert akik beszélgetnek, a Lélek uralma alatt élnek!**

Ennek a vágyódásnak a része – a házastárral való testi-lelki egység! „Én szerelmesemé vagyok, és ő is utánam vágyódik”. (Énekek. 7,11) Adják magukat egymásnak, vágyódnak egymás iránt: és nem csak testileg – hanem a szellemi, egzisztenciális együttlétre, a teljes közösségre: amelynek alapja Isten szeretete!

3.3. Az Isten gyermekei mennyei otthonra vágyakoznak! Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás

*nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak. (Filippi 1,21) A hit hőseinek felsorolásánál – Ádámól Krisztusig – mondja ezt az ige: „Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Így azonban **jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után.** Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített”. (Zsid. 11:14–16)*

Ez nem a valódi, végső életterünk, otthonunk – hanem átmeneti hely. Jézus Krisztusért, egyedül kegyelemből részünk lehet az ő dicsőségéből: „*Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. **Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölneni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.***” (2Kor. 5:1–3)

Ha csak meg nem csal saját szívünk – és ki nem derül rólunk, hogy miközben az Isten szeretetét: ÚR Jézusnak hívtuk – **mégsem volt, lehetett azzá az életünkben, mert saját vágyaink uralták az életünket!**

Kedves hívő testvérek! Engedjük Istennek, hogy leleplezze azt, ami elválaszt tőle – és Jézus vére mossa el az útból megújítva életünket, és Vele való kapcsolatunkat! Ámen

2012. 11. 18. Vasárnap. Vancouver. C: Isten megkísértett szolgálói. 11. Jézus megtisztít.

Lekció: Zsoltárok 51: 1 – 15

Textus: „Amikor Jézus az egyik városban járt, egy leprával borított ember meglátva őt, arcra borult, és kérte: „Uram, ha akarod, meg tudsz tisztítani engem.” Erre Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal letisztult róla a lepra. Ő pedig megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánlj fel áldozatot megtisztulásodért, ahogyan Mózes elrendelte, bizonyságul nekik.” De a híre annál jobban terjedt, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák, és meggyógyítsa őket betegségeikből. Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott”. (Lukács 5,12–16)

Kedves Testvérek!

Ma egy olyan emberről lesz szó, aki testileg-lelkileg nagyon mélyen volt. Akinek teljesen kisiklott az élete – **de utolsó szalmaszálként, lélegzetvételként, odament mégis Jézushoz: és életet nyert.** Arra szeretnék mindenkit biztatni: **menjünk oda Jézushoz!**

Ez az ember társadalomból kivetett halára ítélt volt. A lepra betegség lefolyása 2 – 20 év. Bőrön foltok, aztán fekélyek, izom-bőr-csontsorvadás, ízületi torzulások, ujjak végtagok elüszkösödése – halál. Nagyon lassan – de biztosan. **Nem mehetett emberek közé.** Emberektől nagyon szigorúan elzárt lepratelepeken éltek, illetve várták a lassú leépülésüket, halálukat. Megkövezés terhe mellett nem volt szabad emberek közé menniük – ha mégis emberek közé merészkedtek, kiabálniuk kellett maguk előtt, hogy az emberek messze elkerülhessék őket. **Ez az ember az életével játszott, hogy odamenjen Jézushoz!** Bement a városba – pedig már előrehaladott stádiumban volt: „*leprával borított ember*”. Mindenki láthatta!

Közel ment hozzá, leborult előtte: „*Uram, ha akarod meg tudsz tisztítani engem*” – 1. **A csodadoktor szemlélet szerint.** Sok csodát tettél, sokan átérték, hogy meggyógyultak különféle betegségekből. Én is tisztátalan vagyok, mert leprás vagyok – csinálj már egy csodát rajtam, velem, hogy én is egészséges lehessen testileg. Ez a csodadoktor szemlélet – de ez nem igaz ennek az embernek az esetében, mert nem azt mondja: mester, hanem azt: Uram. Zsidó ember ezt a szót csak az Istenre használta. Héber Bibliában Isten neve helyett: Uram! Kyrie eleison – Uram irgalmazz!

2. A második lépcső a próféta, **Isten embere szemlélet**. Uram, Isten eszköze, közvetítője, tudom, hogy Istentől való vagy, neked van rá lehetőség, vagy olyan kapcsolatban Istennel, hogy megtisztíts. Akard, használd a hatalmat, és tisztíts meg! Tehát: **az istent használd fel, amire én képtelen vagyok**.

3. **Hívó ember, aki az Úr Jézus előtt hajt térdet**: Uram, akinek adatott minden hatalom, ha neked kedves, ha valóban ez a jó nekem – amit te jobban tudsz, mint én –, **akkor tisztíts meg: testi és lelki tisztátalanságaimból egyaránt**. Ha haza akarsz vinni magadhoz – be akarsz tölteni önmagaddal és az étellel, akkor rövidítsd meg szenvedésemet, tisztíts meg Jézus keresztfán kiömlött vérével, hogy színed elé járulhassak! Ha még terved van itt velem, kérlek, tisztogass meg ebből a halálos betegségből is, a leprából, és adj nekem egészséget. De minden úgy legyen, ahogyan Te akarod – és ebben a hitben, hogy Te, a Szeretet áll minden mögött, kérlek, erősíts meg engem. **Mert a te akaratod az egyetlen jó, igaz, és tökéletes akarat – amit én fel nem foghatok, meg nem érthetek. De hiszek benned és hiszek neked – hogy minden úgy jó, ahogyan Te teszed!**

Még akkor is, ha leprás maradok, és abban halok meg? Még abban is. És még abban is, hogy Egyiptomban 47 gyermek halt meg egy rettenetes katasztrófában? Halkan mondom, mert nem értem – csak hiszem: igen, még abban is. **És midig mindenben alázattal kérem, kérjük: Úr Jézus, legyen láthatóvá szereteted, dicsőséged!**

393. ének. 1. Mind jó, amit Isten tész, Szent az ő akaratja, Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja. Ő az Isten, Ki inségben Az övéit megtartja, Hát légyen, mint akarja. 2. Mind jó, amit Isten tész, Ő engemet meg nem csal, ∴: De igaz ösvényen viszen, Én megelégszem azzal, Hogy kedvében, Kegyelmében Ő forgatja dolgomat, Csak rá hagyom magamat. 5. Mind jó, amit Isten tész: Ha oly pohárt innék is, ∴: Amelynek íze szívemnek Nagy-keserűn esnék is, De eltűröm, Mert víg öröm Felváltja ezt végtére, Sok bűm enyhítésére. 6. Mind jó, amit Isten tész, Mind örökké ezt vallom, ∴: Ha rajtam bű, bánat lészen S kell bosszúságot látnom. Mindazáltal Megvigasztal, Mint édes Atyám, engem, Mert csak ő segítségem. „*Nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” (Filippi 1:21)

Igaz-e ennek az éneknek a szövege rád? Tudnád-e te ezt szívből, őszintén vallani – ahogyan az énekíró tette? Ahogyan ez a leprás tette, aki oda mert menni a közelébe – és kiszolgáltatta magát neki.

Vagy ehhez először neked is leprássá kellene lenned? Vagy rákossá? Miért van az, hogy olyan sok ember nem nyitja ki így az életét Isten szeretete előtt egészen addig, ameddig valami igazán nagy megpróbáltatás nem érkezik? **Pedig Jézus Krisztus ott áll életünk kapujában és arra vár, hogy bejöjjön! Arra vár, hogy kegyelmezzon!**

2 Mít válaszolt neki Jézus? Mi az első, amit válaszként tett? „*Erre Jézus kinyújtotta a kezét, és megérintette őt!*” Nem kellett volna. Olyannyira nem, hogy **a római százados szolgájához el se ment, mert az azt mondta:**

„Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm.” Mire hazaérték, meggyógyult a szolgáló. Lehetett volna, hogy Jézus csak egy szót szól, vagy áldóan a feje fölé teszi a kezét. **De nem – ő megérintette a leprást, akit nem volt szabad megérinteni.** Akit már nagyon régóta nem érintett meg senki: se a felesége, se a gyerekei, senki. Miért tette? **Azért, mert nem csak a testét gyógyította Jézus – hanem az életét! Testét, lelkét, szellemét, érzéseit, hitét, bizalmát!** Hogyan? Úgy, hogy szerette!

Jézus így tisztít meg – úgy tisztít meg, hogy szeret! **Teljesen közösséget vállal velünk!** Úgy szeret, ahogyan senki más! Úgy fogad el, ahogyan vagyunk! Ha mindenki más elfordul is tőlünk – ő nem! **Sőt, közel jön, sőt megérint.** Hiszen – gondoljuk el: **a Szentlélek Isten végezte el ennek a nyomorult, leprás embernek a szívében, hogy induljon el Jézushoz.** Hogy higgye, remélje, odaér, találkozik vele. Pedig szinte lehetetlen volt – és mégis. Ő vonzotta – mert komolyan vette, amit róla meséltek! **Mindent az Isten szeretete intézett!**

Meg akarsz-e tisztulni? Jézus téged is meg akar tisztítani, téged is meg akar érinteni, veled is közösséget vállal! „*Járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel*”. (Zsidó 10:22–23) Mint akik megüresítettük önmagunkat, megvallottuk bűneinket, és megbékültünk az Istennel a Jézus Krisztusban – és akik bűnbocsánatot nyertünk!

3 Csoda történt – ez a leprás meggyógyult. Nyilvánvaló volt – eltűntek róla fekélyek. „*És azonnal letisztult róla a lepra*”. De Jézus nem fejezte be: „*Megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánlj fel áldozatot megtisztulásodért, ahogyan Mózes elrendelte, bizonyosságul nekik.*” **Miért mondta ezt? Hát nem az a dolgunk, hogy hirdessük az Isten felséges dolgait? Nem az a lényeg, hogy az evangélium terjedjen?** De igen. Amikor Jézus virágvasárnap számárháton vonult be a Jeruzsálembe, és a tömeg messiásként ünnepelte Őt, azt kérték tőle a farizeusok: „*Mester, utasítsd rendre tanítványaidat! De ő így válaszolt: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.*” (Lukács 19:39–40) Vagy Pál Timóteusnak: „*Kérve kérlek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövételére és országára kérlek: hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő*”. (2Timóteus 4:1–2) Akkor miért ne mondja el? „*Megvan az ideje a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek*”. (Prédikátor 3:7) Van, amikor szólni kell, és van amikor cselekedni. **Ahogyan az Úr indít! Mert nem te, vagy én vagyunk a nagyszerű térítők – hanem az Úr munkálkodik általunk!** Ő pedig szuverén Úr! Egyedül ő tudta, mi fog történni. Mivel mégis elterjedt a híre – hatalmas tömeg gyűlt össze: pedig neki akkor pihenésre és az Úrral való kapcsolatra volt szüksége. Akkor talán nem törődött velük? De igen. **De nem akkor, és nem úgy, ahogyan ők akarták.**

Nagyon jó lenne ezt megérteni, hogy ő tényleg Úr! Semmit sem tesz véletlenszerűen – hanem mindennel mindig célja van. Lehet például, hogy Jézus így védte ezt az embert, hogy ki ne közösítsék, mint a születése óta vakot (János 9) – hanem végezze el a szertarást, és illeszkedjen be, vissza a társadalomba. Legyen ott Isten szeretete élő jelévé – amíg csak él. Nemcsak annak, hogy meggyógyult a gyógyíthatatlan betegségből – mert bár az is nagy dolog, hogy kapott még néhány évet – hanem annak, hogy Jézus megtisztít! Hogy Jézusnak az egész emberre van gondja – az egész ember megmentésére, üdvösségére!

Újra eszembe jutott Pál apostol – akit Isten elhívott, sok bűnből megtisztított. Aki maga is sok csodát tett – és aki maga egy betegségből mégse tisztult meg. Pedig kérte. Lehet, hogy éppen úgy, mint ez a leprás: de mégsem gyógyult ki, tisztult meg belőle. És ebből is tanult, ez is előre vitte: „*De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségemmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem*”. (2Korinthus 12:9)

Akik erőtlenek, akik erőtlenségükben mindig Istenre néznek, hozzá folyamodnak: azokat megtartja a kegyelem – azokban növekszik a Krisztus ereje. Azokat Isten folyamatosan megtisztítja – mindentől, ami elválaszt tőle! „*Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket*

újítsd meg bennem!” (Zsoltárok 51:9–12)

Az Úr Jézus ezt a leprás, beteg embert megtisztította testileg, teljes közösséget vállalt vele, és kegyelmével azt munkálta, hogy az egész ember megtisztuljon – vagyis helyreálljon benne, vele, rajta az Isten akarata!
Nálad, és senkinél se akar az Úr Jézus kevesebbet!

Mi, Isten megkísértett szolgálói – sokszor nem értjük őt, hogy mit, miért tesz, vagy mond – **pedig közben végig ezt munkálja: hogy megtisztítson!** És ha ma megérintett, ahogyan ezt a leprás, beteg embert – akkor bízd rá, add át magad teljesen. **Szolgáltasd ki magad Neki. Ő pedig elvégzi munkáját rajtad, veled, általad! Legyen ilyen teljes életed! Ámen.**

2012. 12. 25. Vancouver. Karácsony. C: Az ajándék. 1. Ki kell bontani. 2. Át kell venni. 3. Használni kell! Élni vele!

Lekció: Lukács 2: 1 – 11

Textus: *„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért”. (1János 4:9 – 10)*

Kedves Testvérek!

A leörömtelibb ünnepünk karácsony – mégpedig az ajándékozás miatt. Minden gyermek lesi, izgatottan várja, hogy mi lesz a fa alatt – és kicsattanó örömmel fogadják, ha valami igazán nagyon várt, kívánt, óhajtott ajándék. Az ő örömük még inkább a felnőttek nagy öröme is – miköben persze ők is boldogan örülnek egy-egy várt vagy váratlan, kedves, értékes, figyelmes ajándéknak.

Itt csaknem valamenyi idősotthonban van karácsonyi ünnepség. Ilyenkor mindig valami műsort adnak a bent lakóknak, van vacsora, vagy valamilyen vendéglátás – és ott is vannak ajándékok. Ezeket a bent dolgozók állítják össze, figyelve arra, hogy melyik bent lakónak, mire lehet szüksége, minek örülne. Azért is végzik ezt a szolgálatot, mert sajnos vannak olyan bentlakók, akiknek nincs senkijük, aki felkeresné őket, vagy akitől bármi ajándékot kaphatnának.

Egyszer az egyik idősök otthonában összekeverték a már ápolásra szoruló, részben mozgásképtelen gondozottak ajándékait. A néni kapta borotválkozó készletet – és a bácsi kapta XXL-es melltartót. Eleinte rettenetesen kellemetlen volt, de aztán mindenki jót derült rajta, és persze mindenki megkapta a neki szóló ajándékot.

A magyar otthonban, ahol önállató, alapjában egészséges idős emberek élnek, úgy oldották meg a központi ajándékozást, hogy a fa alá elhelyezték a sok ajándékot, annyit, ahány bent lakó volt, és aztán sorsolással döntötték el, hogy ki választhat először, másodszor, és így ment, míg el nem fogyott az ajándék. Nem mindenki azt kapta, amire vágyott – de mindenki kapott ajándékot.

Karácsonykor Isten ajándékot készített nekünk. Mégpedig azt, amire a legnagyobb szükségünk van, amivel a legtöbbet adja nekünk, legszeretettebb – de ellene lázadó – teremtményeinek! Nem azt, ami sorsolással nekünk jut, vagy amit valaki másnak kellett volna kapnia – hanem azt, ami kifejezetten a mienk! Az a valaki, aki mindenható, aki mindent megalkotot, és fenntart – szeretne téged, és engem megajándékozni. Ajándékot készített karácsonyra. **A legtöbbet adja, amit adhat!** Sok időt töltött vele, hogy az ajándékot potosan összeállítsa, szépen becsomagolja, és ünnepélyesen átadja.

Tessék, itt van (ajándékdohoz az Úr asztalán). Az van ráírva: **Isten szeretete**. Alatta: **Jézus Krisztus**. Alatta pedig: **Megváltás és örök élet**.

Vagyis **Isten egy személyt adott nekünk, aki az Ő Egyszülött Fia**. Sokszor ad ajándékot személyekben a számukra. Gondolkoztam rajta, hogy karácsonykor átkötöm a feleségemet egy piros szallaggal, kötök rá egy masnit és odahelyezem a karácsonyfa alá. Csak akkor ezt kellene tennem a gyermekeimmel, az édesanyámmal, a testvéreimmel... és szépen sorban mindenkivel, aki körülvesz, mert mindekiben valami ajándékot készített nekem a szerető Isten.

Ez az ajándék itt (dohoz az Úr asztalán) **valami egészen más**. Ebben és ezáltal válunk, válhatunk például ajándékká egymás számára – ami pedig sajnos egyáltalán nem ilyen magától értetődő dolog.

1 Csak és kizárólag annak lesz ajándékká az ajándék, aki kibontja. 1.1 Ma már az emberek többségét nem is érdekli Isten karácsonyi ajándéka. Nagyon kedves, értékes emberektől rengeteg kifogást halhattam, hogy miért nem jönnek templomba még karácsonykor sem – de a lényeg: **ez az egész, benne az ajándék egyáltalán nem érdekli őket.** 1.2 Mások, sokan ünneplik ugyan Isten karácsonyi ajándékát – **de nem bontják ki az ajándékot.** Szép ruhát vesznek fel, finom ételeket készítenek, egyik legnagyobb ünnep az évben. Felolvassák otthon a bibliai történetet, elmennek templomba. **Megnézik az ajándékot, rácsodálkoznak, elolassák, vagy meghallgatják ki és mi van az ajándékre írva – de nem nyúlnak hozzá.** Nem bontják ki, nem veszik át, ami benne van –

hanem évről-évre ünneplik és ott hagyják. 1.3 És vannak, akik odalépnek a doboz mellé, elolvassák, ami rajta áll, megköszönik az ajándékozonak – vagyis **Istennek** – és **elkezdik kibontani.**

Nos, **ők csodálatos dolgokat tapasztalnak!** No, nézzük, mi van ebben a dobozban, mi az Isten ajándéka Jézus Krisztusban? Gyertek, nyissuk ki! (Az Úr asztalán levő doboz kinyitása.)

1 **Megtérés, megváltás, örök élet.** „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (János 3:16) 2. **Megigazulás, új teremtés:** „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. (2Korinthus 5:17–21) 3. **Megszentelődés – vagyis átformálódás.** Az értelem átformálódása Isten akarata szerint! Nem ódivatú, nem kolostor, nem sznob – hanem modern, vidám, étellel teli, de Istennek engedelmes ember! **Isten formál át az ő igéje által – mert már a kibontott ajándék, Jézus Krisztus kegyelme bennem munkál, dolgozik.** „Változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes”. (Róma 12:2) 4. **Kegyelmi ajándékok:** „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívdesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt”. (Galata 5:22–24)

Ebben a ajándékdobozban moat nincs más – de ez igazából nem is a te és nem is az én személyre szabott ajándékom, hanem amolyan **minta. Ezek biztosan benne vannak – de ezeken kívül millió más, és teljesen változatosan, amilyen hihetetlenül változatosan teremtett és formálja, hordozza életeinket.**

Tiéd-e már ez a karácsonyi ajándék? Az Isten karácsonyi ajándéka? **Kibontottad-e, azaz folyamatosan bontogatod-e már? Amit kibontottál, azt átveszed-e? Azaz: használod-e, élsz-e vele az életedben?** Pontosabban: Övé-e már, Jézusé-e már az életed? Mert ő azért jött, azért adta magát érted – hogy Őbenne legyen az életed, és bővölködj! **Bővölködj az Isten szeretetében, kegyelmében, jelenlétében, vezetésében, kegyelmi ajándékai gazdagságában – a Vele járás csodájában, a szolgálat és az Élet teljességében!**

Tessék, itt az ajándék! Nézd, Isten még azt is megteszi, hogy szelíden buzdít: vedd át, és életet nyersz! Még erre is képes lennél nem-et mondani? Még így is képes lennél közönyösen elfordulni?

Én is itt nyertem kegyelmet. Innen kapok életet – mert önmagamtól csak

nyomorúságaim és bűneim vannak. Önteltségem, hevességem, beképzeltségem, hiúságom... de ha a bűnbocsánat és a kegyelmi ajándékok, amelyeket Tőle minden érdemem nélkül, ajándékba kaptam, megvannak bennem és sokasodnak, akkor lehetek a helyemen, nyerhetek és sugározhatok áldást, van értelme az életemnek! **Mert elfogadtam, és életem egész során szeretném kibontani Isten személyesen nekem szánt karácsonyi ajándékát!** Ezért minden karácsony a számomra erre emlékező, ezért hálaadó örömmünnepe! Ebben megerősödés! De nem csak nekem – hanem mindenkinek, aki már hálás, boldog szívvel fogadta Isten karácsonyi ajándékát, és 1 KIBONTOTTA, 2 ÁTVETTE, 3 HASZNÁLJA, VAGYIS ÉL VELE.

„Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. Ezért jött Jézus. Ez az ajándék. **Legyen életed Benne, Általa – az Ő dicsőségére! Ámen.**